A KÁRPÁTOKTÚL LE AZ ALDUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

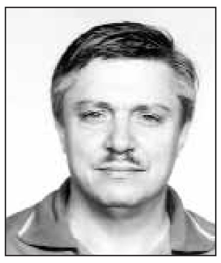
TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

45. ÉVFOLYAM 1. SZÁM | 2006. JANUÁR–FEBRUÁR | ÁRA: 2,25 US dollár

Ungvári Gyula

KITÖRÉS

EGY LEGENDÁS HŐSKÖLTEMÉNY

A főváros ostroma, amely Sztálingrád, Berlin és Breslau után a második világháború legnagyobb méretű utcai harcokkal járó küzdelme volt, 1944 és 1945 fordulóján vette kezdetét. Természetesen miközben folyt Budapest ostroma, hazánk más területein is folytak harcok. Ezekben a küzdelmekben Budapest védelmének nagy jelentősége volt, hiszen a főváros védekezése nagy számú ellenséges erőt kötött le. Emiatt is természetes, hogy a mögöttes területeken harcoló német-magyar erők nem hagyhatták Budapest védőit magukra. Egyrészt légi úton jelentős anyagi támogatásban részesítették őket, másrészt három ún. Konrád-hadműveletben is megkísérelték Budapest, ill. Buda felmentését. A légi támogatás az utolsó lehetséges pillanatokig folyt.

A Budapest Hadtestcsoport egyrészt a IX. Német SS-Hegyihadtest 8. és 22. SS-hadosztályából állt Pfeffer-Wildenbruch tábornok parancsnoksága alatt, másrészt az 1. Magyar Hadtestből Hindy Iván altábornagy parancsnoksága alatt. Az ostrom kezdetén a német-magyar védősereg kb. 80 000 főre rúgott. A véderő a teljes létszámot figyelembe véve kb. fele-fele arányban oszlott német és magyar részre, viszont nagy különbség mutatkozott a véderő harci létszáma és a páncélosokkal való ellátottság területén – a német erő javára. A támadó szovjet-román haderő lényegesen több mint kétszerese volt a védőseregnek, harci állományuk viszont közel háromszoros. A támadók létszámfölénye a harcok során fokozódott. A kitörés előtti pillanatokra a sebesültek nélkül számítva a védőerő létszáma 30 000 főre, a szovjet-román haderő létszámának kb. 40%-ára, harci létszámának 30%-ára csökkent. A szovjet erő oldalán a nehézfegyverzet, a fegyverzetjavítási lehetőségek és a lőszerellátottság tekintetében oly nagy fölény mutatkozott, hogy a fenti két- és félszeres, ill. több mint háromszoros erőkülönbség a valóságban még nagyobbnak bizonyult.

A szovjet stratégia először Pest elfoglalására irányult, ez alatt a budai részen a szovjetek lassan haladtak előre. Közben Budapesten a harcok házról házra folytak, az óvóhelyekre, pincékbe szorult lakosság súlyos szenvedéseken ment keresztül (éhezés, a tisztálkodás hiánya, zsúfoltság, betegségek, sebesülések, sok-sok haláleset, majd a megszálló katonaság zabrálása, nők megbecstelenítése és primitív rombolása). Pest elfoglalása január 18-ára fejeződött be. Az utolsó pillanatban a Pestet védő sereg visszavonult Budára és megkezdődött Buda erőteljes ostroma. Ez a január 20–február 11-e közötti időszakot ölelte fel, az ostrom egész időszakának csaknem a felét. A védők harci morálja, eltökéltsége többségük esetében nem hanyatlott. A magyar egységek is kitűnő védelmi teljesítményt nyújtottak, olykor sikeres helyi ellentámadást is végrehajtva, így pl. a rohamzászlóaljak, riadózászlóaljak, hungarista harccsoportok. Különösen említésre méltó hőstörténet a Vannay László vezette ún. riadózászlóalja, amelynek gyakorlatilag minden harcosa hősi halált halt. Ugyanakkor nemcsak a védők, de a rendelkezésükre álló élelmiszer és gyógyszer, fegyver és lőszer is folyamatosan csökkent. S ilyen körülmények között Budavára még akkor is tartotta magát, amikor Zsukov csapatai már 55 km-re voltak Berlintől!

Ha az ostrom fogalmát tágabban értelmezzük és a közvetlenül Budapestért vívott harcokon kívül a főváros elleni felvonulás időszakát, valamint a védők felmentését célzó kísérleteket is figyelembe vesszük, akkor a szovjet és román támadók sebesültekben, hadifoglyokban és halottakban jelentkező összes vesztesége közel 300 000 főre rúg (s ebből halott közel 80 000), míg a Budapestet védő és a felmentésre bevetett sereg összes vesztesége közel 135 000 fő (ebből hősi halott kb. 50 000, hadifogoly több mint 60 000; a többi a felmentési próbálkozások során megsebesült személy). A hadifoglyok kb. négyötöde magyar, a hősi halottak közül több mint 30 000 a német.). A támadók Budapestért folytatott harcának jelentőségét bizonyítja, hogy az e harcokban elesett szovjet és román katonák száma a trianoni Magyarország területén elesett támadókénak kb. a felére rúg.

A magyarországi s különösen a budapesti védekezés viszonylagos sikerességét az is bizonyítja, hogy ez teremtette meg a feltételét annak, hogy Hitler 1945 márciusában a 6. német hadsereggel a Dunántúlon megindíthassa utolsó offenzív hadműveletét. A német támadás ugyan a benzinhiányból kifolyólag gyorsan összeomlott, ez azonban mit sem változtat azon a tényen, hogy Budapest hősi védelme is hozzájárult ahhoz, hogy Sztálin nem érte el titkolt célját: jóval nagyobb területeket elfoglalni Európából, mint amiről ez idő tájt folytak a szövetségesek tanácskozásai, közelebbről: eljutni a Rajnáig, annak megfelelően, ahogyan erre az angolszászoktól, 1939-től a teheráni konferenciáig már többször is ígéretet kapott. Ha ugyanis Budapest s azon túlmenően Nyugat-Magyarország az eredeti szovjet terveknek megfelelően esik el, akkor 1944 és 1945 fordulóján a Vörös Hadsereg jó eséllyel karolhatta volna át a keleti fronton harcoló német erőket és Ausztria, Bajorország stb. is szovjet megszállás alá kerülhetett volna s a szövetségesek találkozása nem az Elbánál, hanem talán a Rajnánál jön létre.

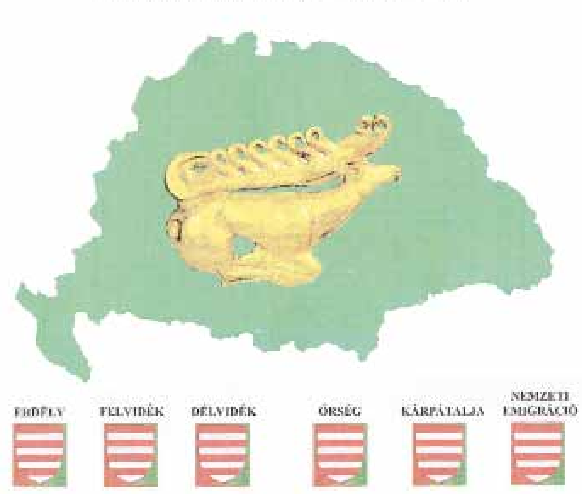
Az ostrom idején kb. 1 millióra rúgott Budapest polgári népessége. Közülük 40 ezren haltak meg, kevesebben a harcok következtében, a többség éhezés, tífusz stb. folytán. A szovjetek által elhurcolt polgári lakosok száma nagyobb volt, mint a hadifogságba került magyar katonáké, és e népesség több mint egynegyede soha nem tért vissza.

Végül is a további budai harcok közel egy hónapig tartóztatták fel a szovjet haderőt. A közvetlen budapesti harcokban a kitörés előtti időpontig a védősereg elesettekben és hadifoglyokban számított vesztesége nem volt több mint 35 000 (ebből hősi halott alig több mint 10 000) fő, míg a szovjet és román erők vesztesége legalább 140 000 főre rúgott, közülük elesett kb. 50 000 fő. Ezek az adatok egyértelműen ▶

2006. OKTÓBER 13-14-15 CLEVELAND, OHIO

VIII. NAGY SZITTYA TÖRTÉNELMI VILÁGKONGRESSZUS

RÉSZLETES TÁJÉKOZTATÓ
A 11. OLDALON!

▶ bizonyítják, hogy a kitörés előtt Budapest védelme mind az élőerő-, mind az eszközfelhasználás tekintetében igen hatékony volt, kivált, ha a védelem fizikai eszközeit a támadás fizikai eszközeivel hasonlítjuk össze.

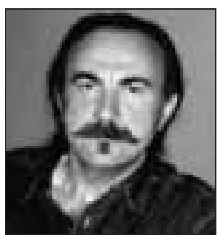
1945. február 10-ére Pfeffer-Wildenbruch, a védősereg parancsnoka arra a következtetésre jut, hogy a további ellenállás értelmetlen, a szovjet erő a még német-magyar kézen levő budai részeket is elfoglalja. Napirendre kerül a megadás vagy a kitörés alternatívája. A német parancsnok természetesen az utóbbit választja, katonai becsülete ezt írja elő, a jogos félelem a brutális szovjet megtorlástól erre ösztönzi. A kitörés időpontja: február 11. 20 óra.

A kitörés pillanatában a német-magyar erők létszáma még mindig több volt, mint 40 000 fő, igaz közülük már 10 000 sebesült. Fogságba esésük során egy részüket a szovjetek megölték. A kitörési hadművelet során kb. 23 000-en indultak el, a sebesültektől eltekintve is voltak néhány ezren, akik visszamaradtak, közöttük olyanok is, akik nyíltan vagy rejtve átálltak az ellenséghez. Az indulók közül közel 20 000 katona halt hősi halált, köztük 4000 magyar. A német frontvonalat kb. 700-an érték el, 630 német és 70 magyar. A védőseregnek összességében kb. a fele került hadifogságba, több ezer foglyot még azelőtt megöltek, mielőtt elértek volna a hadifogolytáborba.

A kitörés Budapest hősi védelmének méltó befejezését jelentette, azt t. i., hogy a benne résztvevőnek vagy sikerül életét, esetleg további harcképességét is megmentenie, vagy inkább vállalja, hogy harcban esik el. Ha Budapest védelme a kitörés előtti ideig Eger várának védelméhez volt hasonló, akkor a kitörés Zrínyi Miklósnak és társainak a szigetvári kitöréséhez hasonlított, azzal a különbséggel, hogy ez utóbbi esetében senkinek nem volt esélye a megmenekülésre. A támadó német-magyar erők első hulláma a mai Moszkva tér, Széna tér és a Városmajor felé próbált előrenyomulni. A szovjetek azonban számítottak erre a kitörési irányra, lesben álltak és erőteljes tűzcsapást mértek a támadóvá vált védőseregre. A legtöbb halottat (kb. 5-6000-t) az első néhány óra infernója követelte. A Szilágyi Erzsébet fasort és a környező utcákat német hősök holttetemei borították, úgy, hogy a következő hullámban érkezőknek a halottak között szökdelve kellett nyomulniuk. Szűk utcákban a kézifegyverek és a gránátok tüzében futottak vagy kúsztak előre. S ha nagy is volt a szovjet tűzcsapása, a kitörők nem adták olcsón az életüket. Halálmegvető bátorságukkal, azzal, hogy szinte extázisban törtek ellenfeleikre, helyenként a szovjet katonákat is megrémítették és kaotikus futásra kényszerítették. Leírások tanúskodnak arról, hogy olykor szovjet egységek is fejvesztve menekültek. Lassan azonban e katonák lőszere elfogyott, s egyre többük előtt lett világos, hogy menthetetlenül szovjet kezekbe kerülnek. Ezek egy része így az öngyilkosságot választotta, Pfeffer-Wildenbruch és környezete – feltételek kikötésével – megadta magát. A német tábornok hadifogságba került, ahonnan 1955-ben szabadult. Hindy Iván vezérezredest szovjet hadifogságból, mint „háborús bűnöst" kiadták a magyarországi kommunista hatóságoknak, és a „Népbíróság" ítélete alapján kivégezték. A budai erdőkbe végül is kb. 15-16 000 katonának sikerült kijutnia, közülük kb. 3000-en fogságba estek. Őket a helyszínen agyonlőtték, és sokukat megkínozták, mielőtt megölték.

A szovjet bosszú nem egyszer bestiális tettekben jutott kifejezésre. Az elfogott, még élő sebesültek nagy részét agyonlőtték, harckocsijaikkal halottakat és élőket tapostak el, például február 12-én, a hajnali órákban az Ostrom utcán 5 szovjet tank robogott át a még élő sebesültek halmain: ugyanezen az éjjel a János Kórháznál magukat megadó német katonákat agyonlőtték: holtakat fejeztek le, a német hadsereg mellett tevékenykedő ukrán vagy orosz nemzetiségű segédszolgálatosokat karddal kaszabolták le, számukra nem volt irgalom. A Királyi Palota alatt működő német katonai kórházat felgyújtották (a sebesültek 40%-a magyar volt). Ápolónőket és sok más nőt is megerőszakoltak: egyáltalán a zabrálás, a rombolás, a nőknek sokszor több katona általi megerőszakolása itt még erőteljesebben jelentkezett, mint pl. Pesten. Polgári lakosokat sem csupán azért hurcoltak el, mert Malinovszkijnak – a hosszú időt igénybe vevő és nagyon sok áldozattal járó ostromot megindokolandó – nagyobbnak kellett feltüntetnie az ellenálló erőt, mint amekkora az a valóságban volt, de azért is, mert a sztalini hódításhoz nagyon sok kizsákmányolható rabszolgára volt szükség.

A liberális történészek a kitörést felelőtlen és értelmetlen akciónak tekintik. Még sohase hallottam azonban, hogy valaki Zrínyi kitörését felelőtlennek vagy értelmetlennek minősítené. Buda védőinek ez a tette része volt annak a hősi harcnak, amit a II. világháborúban a tengely fegyveres ereje vívott a nyugati kultúra, a keresztény Európa védelmében az istentelen, barbár, zsarnoki, kizsákmányoló sztálinizmus ellen. Része volt annak a hősi harcnak, amelyet a magyar fegyveres erő Horthy bukott kiugrási kísérlete után hungarista vezetéssel is folytatott ugyancsak e célok érdekében. Része volt annak a hősi harcnak, amelyben Budapest igazi erőddé vált, az európai civilizáció védőbástyájává. Fővárosunk méltán érdemelte ki a Nemzetvezető által adott kitüntető címet: a Hősi Kitartás Városa.

Dobszay Károly

VÁLASSZ, MAGYAR!

„Az élet vize jobbfelől forr,
A halál vize balfelől:
Válassz, magyar! – ifjít az egyik,
A másik vénít és megöl.
Válassz, magyar, az ifjúságból
Vagy a halálból szabadon:
Tündérország legyen-e földed,
Vagy lángoló, sivár vadon!..."
(Erdélyi József)

Milyen választási lehetőségei maradtak a magyar népnek? – tesszük fel akaratlanul a költői kérdést, hiszen újra választások előtt áll az ország. Mielőtt – tévesen – rögtön pártokban kezdenénk gondolkodni és latolgatni a soha be nem váltott ígéretekben bővelkedő hétpróbás nemzetmentőink névsorát, a magyar népnek el kellene végre döntenie, hogy mit akar. Emberhez méltó életet, reményteljes magyar jövőt, vagy vegetálást, nap mint nap újabb és újabb csalódásokat, keserűséget, reménytelenséget. Ez a döntés pofonegyszerűnek látszik, de ahogy az utóbbi tizenöt év tapasztalatai megmutatták, a magyar nép nem tudja magát elszánni a döntésre, vagyis eddig úgy döntött, hogy nem akar semmit. Közben már majdnem kihúzták a lábunk alól az egész országot a jól ismert zsebpártiak, bármelyik oldalon is álljanak látszólag. S ma már ott tartunk, hogy a jelenlegi viszonyok között tulajdonképpen semmilyen választási lehetőségünk nem maradt.

Egyszer és mindenkorra el kellene döntenünk, hogy mit is akarunk. Ha ez megtörténik és a látszat ellenére a vegetálás helyett mégis az életet választjuk, akkor, de csakis akkor kezdődhet valami egészséges ebben az országban, melynek következtében újra lesz választási lehetőségünk. Nem a rossz és a még rosszabb között, a kistolvaj és a nagytolvaj között, hanem az erény és a becsület között, a jó és a jobb között.

Ehhez azonban először el kellene söpörni mindent és mindenkit, ami és aki itt az utóbbi tizenöt évben a magyarság kárára volt, a magyarság érdekei ellen munkálkodott, bármilyen trikolórba is csomagolta bővliját. Itt már csak egy forradalom segíthet. Nem az utcán, hanem a fejekben kitörő forradalom, hogy újra megtanuljunk látni. Hogy újra megtanuljunk bátran kiállni a saját érdekeinkért, legyintve velejéig hazug, átmeneti „világhatalmak" intelmeire és fenyegetőzésére, mert csak így vehetjük újra kezünkbe sorsunk irányítását.

Ha körülnézünk a világban, azt látjuk, hogy az Orwell által zseniálisan megjósolt Nagy Testvér már nem keletről figyel, hanem időközben nyugatra költözött. Onnan vigyáz ránk földi halandókra, akár tetszik ez nekünk, akár nem. Az őrtornyok nem tűntek el, csak gazdát cseréltek. Mert a háttérben egy láthatatlan erő mindig úgy igazítja a dolgok menetét, hogy szabadok azért sohase lehessünk. Még a mindenkori Nagy Testvér sem szabad. Őt is irányítják. Sőt, csak abból lehet igazán „kimagasló egyéniség", aki elfogadja a láthatatlan játékszabályokat, különben még a hatalom közelébe sem kerülhet.

S ha a mindenkori amerikai elnök (gyengébbek kedvéért a jelenlegi Nagy Testvér) is egy láthatatlan, mégis könnyen felismerhető háttérerő foglya, akkor hogy képzelhetjük, hogy mondjuk Magyarországon az történhetne amit mi magyarok akarunk? Ezért a „demokratikus" választások teljesen fölöslegessé váltak. Ha egy párt vagy egyes személyek ezt nem hiszik el és azt gondolják, hogy a népakarat döntése szent és sérthetetlen, nagyon gyorsan visszacsapódnak a valóság kőkemény talajára. Erre a legutolsó jellemző példa a Palesztinában megtartott és a demokratikus elképzeléseknek százszázalékosan megfelelő választások voltak. Mivel olyan párt nyerte meg abszolút többséggel a választásokat, amelyik radikálisan és jogosan csak a palesztin nép érdekeit képviseli, Izrael és természetesen Amerika is rögtön úgy döntöttek, hogy nem állnak szóba az új kormánnyal. Ennyit a demokráciáról és annak mai gyakorlatáról.

Mindezek felvázolása után van még valaki, aki elhiszi, hogy például a magát a nemzeti érdek egyedüli képviselőjének aposztrofáló FIDESZ négy évig kormányozhatná az országot (ahogy már kormányozta egyszer), ha nem a láthatatlan háttérhatalom szája íze szerint cselekedne? A tapasztalat azt mutatja, hogy van. A választópolgárok majdnem fele legutóbb rájuk szavazott és most is rájuk fog szavazni. Ez a „nemzeti oldal". A másik fele pedig legutóbb visszaválasztotta (és könnyen előfordulhat, hogy továbbra is megtartja) a hatalomban a látszólag egyre változó, de valójában ugyanazokból álló, magát most éppen szocialistának nevező párt „szakértőit". Megtetőzve az örök liberalizmust képviselő SZDSZ jómadaraival. A kör bezárult. Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország.

Itt már csak egy forradalom segíthet. A fejekben kitörő forradalom. Hogy újra megtanuljunk látni és dönteni tudjunk. Különben választhatunk amit akarunk az idők végeztéig – mindig ugyanazt kapjuk cserébe.

Mindent elölről kell kezdeni, mindent újra kell értelmezni. Ez az egyetlen lehetőségünk maradt, hogy megállítsuk a tizenöt évvel ezelőtt kiválasztottak által tudatosan, tervszerűen ránk erőszakolt öngyilkos áldemokráciát. El kell kergetni becsapóinkat, kirablóinkat, tönkretevőinket, de nem úgy, hogy a verejtékünkön szerzett zsákmányt azért megtarthassák.

Mi magyarok a gyorsan felejtők és a gyorsan megbocsájtók népe vagyunk. Szinte már alig emlékszünk rá, hogy mit is műveltek itt valamikor Kun Béláék, Rákosiék, Kádárék vagy manapság mit művelnek ezerszínű, ezerszívű utódaik. De azt is gyorsan elfeledjük, hogy a nemzeti színekben tetszelgő FIDESZ legutóbb épp csak néhány hónapja tört rá ismét a saját nemzetére, amidőn korábbi hangzatos ígéretei ellenére, végül mégis Románia Uniós tagságának támogatása mellett szavazott, ami a 2004. december 5-i gyalázatos eredményű népszavazás után az elszakított erdélyi magyarság újabb szembeköpését jelenti.

Oda jutottunk, hogy itt nemzeti szempontból már csak egy segíthet: a radikális változás. Ehhez azonban bátorság kell.

Ne szavazzatok a kis pártokra, mert minden ilyen szavazat csak elveszett szavazatnak számít – kiáltják az örök gyávák, az örök meghunyászkodók, ha felvetődik, hogy a valójában már régóta kétpárti uralom ellenében ideje lenne végre valami valódi alternatívát felvonultatni. Jó lenne végre felébredni a csipkerózsika álomból és valami igazán merészet megpróbálni. Mondjuk bátran kiállni a választások alkalmával is a ma még kicsinek számító, de holnapra akár a legnagyobbá is válható, magyar radikalizmust és a radikális változásokat követelő pártok mellett. Azok mellett, akik ebben az országban a legtermészetesebb módon csak és kizárólag a magyarság érdekeinek képviseletét tekintik elsőrendűnek. Régi sérelmeinket félretéve, tegyünk már végre egy nagyot és mutassuk meg a hatalom bűvöletében sütkérező kiválasztott szélhámosoknak, hogy semmi sem tart örökké.

Csodák maguktól nem történnek. A csodát akarni kell. És főleg hinni kellene újra abban, hogy mindent meg lehet bármikor változtatni. Nem üres szólamokkal, nem üres ígéretekkel, hanem kitartó akarattal és főleg bátorsággal. Ha úgy tetszik, egyedül a világ ellen. Mert csak a bátraké a jövő. Az örök megalkuvóknak, az örök meghunyászkodóknak nem terem soha babér. Gyávaságukat magyarázhatják ezerképpen, az idő előbb utóbb könyörtelenül elszáll felettük és nem marad más utánuk, csak egy nagy üresség és a fejfájukon majd az a felirat ékeskedik, hogy „itt éltem, de minek?"

És ha végül mégis úgy gondoljuk, hogy van még bőven időnk dönteni vegetálás és élet között – ám legyen! Ha csak cirkusz kell a népnek, meg holokauszt-törvény, meg buzi-fesztivál, meg szappanoperák a tévében, meg coca-cola-kultúra, meg globalizált hülyítés – ám legyen! Lehet választani. Kinek-kinek a kedve szerint. Szabadon. Amíg bele nem döglünk.

Bár – az élet mellett is dönthetnénk már végre.

Major Tibor

TRIANON MÁSODSZOR!

Az 1956-os Szabadságharc ötvenedik évfordulójára készülve a Szittyakürt negyvenötödik évfolyamának első számával köszöntjük áldozatos olvasótáborunkat. Mély áhítattal fordulunk szabadságharcos bajtársaink emléke felé, akik hittek a magyarság örök történelmi hivatásában és a hitük védelmében életüket áldozták fel a magyar szabadság oltárán.

Küldetést hirdetünk és akaratot acélozunk: hirdetjük a páratlan földrajzi és gazdasági egységgel megáldott Kárpát-medence politikai egységének s békéjének parancsoló magyar történelmi küldetését és ennek a nagyszerű nemzeti feladatnak megvalósításáért megtorpanást nem ismerő küzdelemre hívunk csonkahatárainkon innen és túl minden magyart, akikben lángol attilai örökségünkben népünk jövőjének hite. Kitartani, soha nem kapitulálni, élő tiltakozás lenni idegen népek tengerében.

Trianont bűnös emberkezek, rövidlátó, sovinizmusukban elvakult területrabló kalóz-agyak, félrevezetett és megvásárolt lelkek szerkesztették egybe, sok-sok éves, állandó hamis hírveréssel, nemzetünkre szórt hitványrágalmakkal. *A wilsoni doktrína nem ismerte a népszavazásnak azt a formáját, amely kollektív felelősséggel őrködhetett volna egy történelmi képződmény, egy évezredes kultúrtáj szerkezeti épsége és lakóinak létbiztonsága fölött.* Népszavazást a soproni körzet kivételével nem is engedélyeztek. Európa délkeleti védőfalának bontási munkálatait, amit az első világháború győztes és társult szövetsége kezdett el, negyedszázaddal később végül is a moszkovita-bolsevista gyarmatosítás summázta, amely az önrendelkezési jog olyan nagy arányú megcsonkítását eredményezte, ami már egyértelmű a gyarmati alárendeltséggel.

A *Jaltai Konferencia,* amely 1945. február 11-én ért véget, hallgatólag tudomásul vette, hogy Magyarország a Szovjet-Oroszország érdekszférájába tartozik. Többé-kevésbé „szabad választásokra" Magyarországon kétszer is sor került, de amikor a szovjet kormány látta, hogy így lehetetlen kommunista többségre szert tennie, nem törődvén a jaltai megállapodással, véget vetett a népakarat szabad megnyilvánulásának. Az Európa belsejében fészket rakó, a gyarmatosító hódításba szédült vörös pánszlávizmus kegyetlen tervszerűséggel kezdte meg a háborús vereségben széthulló Európa élveboncolását, alkalmazva a fegyveres terror minden eszközét.

A bolsevista helycsinálásnak a közép-európai tájak elszlávosításának egyenes következménye volt, hogy a hatalomba beültetett „bábkormányoknak" zsidóbolsevista ellenőrzés alatt szigorúan teljesíteniük kellett a gyarmatosítás programját, nemcsak gazdasági, de az etnikai kép megváltoztatása tekintetében is. Maurice Pinay „Összeesküvés az Egyház ellen" című nagy munkájának második és harmadik fejezete pontos névsort közöl a „rendszer megalkotói" és a „kommunizmus vezérkara" bemutatására.

Becstelenebb diktátum nem jött létre a világtörténelem során, mint a második Trianon, amely megfeledkezett arról, hogy az első milyen végzetes nemzetközi következményekkel járt, s megismételte annak összes bűneit és igazságtalanságait Magyarországgal szemben. Ha történelmi távlatból nézzük az első Trianont, egyet kell értenünk azokkal, akik az első és második világháború közötti két évtizedet az európai történelem egy átmeneti időszakának tartották, bizonyosra véve, hogy az első világháborút lezáró és az USA égisze alatt létrejött gyalázatos európai békemű magában hordozza a második világháború csíráját. *Az 1947. évi második Trianon csak folytatása volt az elsőnek s mint ilyen, ez sem befejezése, sem lezárása egy legalább százötven éves európai folyamatnak, amelyben a kontinensen ható gazdasági és politikai erők végre egyensúlyba akarnak jönni.* Nem kétséges a tény, hogy ha az Egyesült Államok nem avatkozik bele az első és második világháborúba, úgy a fehér ember kultúrájának és a civilizációnak bölcsőjében, az európai kontinensen már régen kialakulhatott volna az egyensúly.

A keserűségtől megkeseredett magyar méltán elmondhatja, hogy az első Trianon diktátuma szelíd és barátságos szenteltvíz volt ahhoz a vitriolhoz képest, amelyet 1947. február 10-én Párizsban a második Trianon a magyarság arcába öntött, mindig hangsúlyozván, hogy „nyugati segédlettel".

Mindjárt az első paragrafus azzal kezdődik, hogy Magyarország határai az 1938. január 1-i állapotnak megfelelően *„visszaállíttatnak".* A bécsi döntések – amelyeket elismert Anglia, Amerika, Franciaország is – semmisnek „nyilváníttatnak". Ezután következik az újabb területi csonkítás. *„Magyarország átadja Csehszlovákiának Horvátújfalu, Oroszvár és Dunacsun községeket."* Ezzel megteremti a pánszláv katonai hídfőállást a Duna jobboldalán.

Jellemző erre a „békeszerződésre", amely önmagát is rendelkezésnek nevezi a bevezetésben, hogy mindjárt a második paragrafusban a „faji, nemi, anyanyelvi különbségek" tekintetében rendelkezik és kötelezi Magyarországot, hogy soha többé „nem fog olyan törvényt becikkelyezni, amely összeférhetetlen volna a jelen szakaszban kinyilvánított célokkal".

„Magyarország" – mondja a 4. cikkely – *„amely fegyverszüneti intézkedéseket tett mindennemű katonai jellegű fasiszta, vagy bármely más az Egyesült Nemzetek iránt ellenséges, beleértve a revizionista propagandát folytató szervezet feloszlatására magyar területen, nem fogja a jövőben megengedni olyan természetű szervezetek fennállását és tevékenységét, amely célja, hogy a népet demokratikus jogaitól megfosszák."* Ennél a pontnál csak úgynevezett erős szavakat lehet használni: hazugság, csalás, aljasság, becstelenség. Mit tett az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, hogy megakadályozzák *„olyan természetű szervezetek fennállását és tevékenységét, amelyek célja, hogy a népet megfosszák demokratikus jogaitól"?*

Tettek valamit a kommunista párt ellen, amelynek első célja, hogy a népet megfossza demokratikus jogaitól és bevezesse a legtotálisabb antidemokratikus diktatúrát? Tettek valamit a 2. cikkely érdekében, amely szerint Magyarországnak biztosítania kell „az emberi jogok és alapvető szabadságok élvezetét, beleértve a szólás, a sajtó és közlés, a vallás gyakorlásának, a politikai vélemény és nyilvános gyülekezés szabadságát"? Tiltakoztak-e az aláíró hatalmak, amikor a kommunisták megszegték az általuk is aláírt diktátumot? Keltek-e az általuk is garantált vélemény és nyilvános gyülekezési szabadság védelmére 1956-ban, amikor a gyülekezés szabadságát ötezer szovjet tank s a mindezt aláíró Szovjetunió szüntette meg egy begyulladt amerikai generális, Eisenhower és a vélemény, gyülekezési szabadság fétise előtt hajlongó farizeusi had egészen fénytelen segédlete mellett. Ez a legsötétebb farizeizmus, a legaljasabb emberárulás!

A 23. cikk azt mondja: *„A felek megállapodnak abban, hogy Magyarország kártérítéssel tartozik 300 millió dollár erejéig, amely az 1945. január 20-tól számított 8 éven át fizetendő."* Ezt a 300 millió dollárt körülbelül tízszeres árfolyamon fizette meg a Szovjetuniónak a magyar munkás, a magyar nép. S ezután következik ennek a békeszerződésnek legszebbik része, amely szóról szóra így hangzik: *„A jelen szerződés életbeléptétől számító 90 napon belül az összes szövetséges haderők kivonulnak Magyarországról, fennmaradván a Szovjetuniónak azon joga, hogy Magyarországon tartson olyan haderőket, amilyenekre a szovjet hadsereg és az ausztriai szovjet megszállási övezet közötti közlekedési vonalak fenntartása végett szüksége lehet."* 1955 április óta nincs előfeltétel és nincs „ausztriai szovjet megszállási övezet"! Akkor miért állomásozik továbbra is 3-4 nagy létszámú szovjet hadosztály? Milyen összekötő vonalakat akar biztosítani, ha már Ausztria felé, Kreisky és Olah miniszter elvtársakat kivéve, megszűnt minden katonai és politikai összekötő vonal?

Az első Trianonnál is megdöbbentőbbek a második Trianon kulturális rendelkezései. A diktátum azt mondja, hogy kiszolgáltatandók Csehszlovákiának és Jugoszláviának mindazon történelmi levéltárak, könyvtárak, történelmi okmányok, régiségek és kulturális tárgyak, amelyek Magyarországnak „1919 előtt ezek felett a területek felett gyakorolt fennhatósága következtében birtokába jutottak." A világtörténelem legaljasabb diktátumának az ezeréves Magyarország az Egyesült Államok és Anglia által aláírt második Trianon szerint csupán „magyar fennhatóság" volt a szegény, szerencsétlen, írni-olvasni sem tudó nagy kultúrnépek elnyomására.

A rosszindulatú propaganda-fogalom helyett hadd mondjuk el itt, hogy ezer év előtti Európának egyetlen élménye volt Bulcsu és Lehel honvédelmi népének megtérése és Szent István koronázása által az akkori Európa határainak és szellemének kiterjesztése a Kárpátok határáig. Amikor minden nyugati rothadtság ellenére ég, forr az európai egyesülés utáni vágy, akkor Washingtonban, Bonnban, Párizsban, Londonban mindenkor hivatkozhatunk rá, hogy ennek az Egyesült Európának mintaképe ott élt a Szent István-i Birodalomban, amíg szét nem rombolta Trianon! Nem a nomádok füves pusztáin élt, hanem itt attilai örökségünkben a Kárpát-medencében népek, nemzetiségek békéjében. *Évezredes történelmünk minden szenvedés, véráldozata, százezrek hősi halála értelmetlenné válna, ha lemondanánk a trianoni békediktátumok által elrabolt magyar területekről. Visszaköveteljük elrabolt, elhazudott ezeréves határainkat!*

Az igazságot, ennek a tragikus sorsú népnek igazságát sokan keresik. Ez pedig csak a *kíméletlenségig menő radikalizmus útján* és semmi esetre sem a kenetteljes szavak kacskaringós ösvényein érhető el. Az elmúlt ötvenkilenc esztendő 1947 óta megdönthetetlen bizonyítékot szolgáltatott erre. „Az igaz szavak nem szépek, a szép szavak nem igazak." Végérvényesen rádöbbentünk arra, hogy magyar egység nem is lehet mindaddig, amíg a belső nagytakarítást – akár a legkíméletlenebb módon is – el nem végezzük. Hogyan mondja Ady Endre?

„Jól vagyunk egy harcra,
De először mindig itt belül
Üssük szét kegyetlenül."

Ady megrázó sorai szinte vérfagyasztó időszerűséggel ordítanak bele a magyar fülekbe. Aki nem hallja vagy nem akarja ezt hallani, lehull a magyar életközösség fájáról. *Legyen ez a szomorú évforduló az indulópont a tettek felé, mindannyiunk édesanyjáért: a bilincsekbe vert, szétszaggatott Nagymagyarországért!*

SZÁZ ÉVE SZÜLETETT

DR. PADÁNYI VIKTOR

Dr. Padányi Viktor minden ízében, minden porcikájában, minden gondolatában, írásai minden sorában, szavában és betűjében magyar volt! Ez pedig elég nagy „bűn" a módszerváltók Magyarországán ahhoz, hogy ugyanúgy, mint a szocializmus évtizedei alatt, változatlanul agyonhallgassák! A magyarok többsége nevét hallva bizonyosan megkérdezi: Padányi, Padányi, – az meg ugyan ki volt? Nem ismerheti nevét a magyarok többsége, hiszen nem ő írta a Sorstalanságot. Nem emelt holocaust-emlékműveket, nem ismételte gramofonszerűen a jól ismert, agyonszajkózott siráinokat.

Padányi Viktor 1906. január 26-án született értelmiségi családban a Borsod megyei Vatta községben. Három fiútestvére volt, ő tanulmányait Egerben, majd Budapesten végezte. Az egyetemet viszont már Szegeden, ahol filozófiát, irodalmat hallgatott, s történelemből doktorált. Doktori értekezésének címe „SZÉCHENYI KULTÚRÁJA", amely az egyetem kiadásában 1943-ban könyv formában is megjelent. Mint e műve bevezető soraiban írja, e tanulmányában „némileg új ösvényeken elindulva igyekszik megközelíteni Széchényi István kulturális egyéniségét".

Említsük meg, hogy Padányi Viktor kora gyermekkorától nagy kedvet és érdeklődést mutatott a zene és más művészetek iránt. Nem csupán kiválóan zongorázott és hegedült, de határozott tehetsége volt a festészethez is. Mindezt szinte természetesen egészíti ki íráskészsége, hiszen történelmi és történetfilozófiai írásain túlmenően szépírással is foglalkozott, regényeket, elbeszéléseket, sőt verseket és színműveket is írt.

Diplomája megszerzését követően mégis tanítani kezdett. Előbb Tarnamérán, majd Törökszentmiklóson, végül Kecskeméten és Kiskunfélegyházán oktatta az ifjúságot. Majd e kisebb-nagyobb vidéki helységeket követően pályája visszakanyarodott a saját egyetemi városába Szegedre, s itt a történelmi tanszéken mint tanársegéd fogott hozzá az emeltebb szintű tanításhoz. Még 1936-ban megnősült, s Csösz Emíliával kötött házasságából 1937-ben megszületett György, majd 1940-ben Zsolt fia. Semelyik korabeli politikai pártnak sem volt tagja, de jobboldali politikai beállítottsága folytán Imrédy Béla táborához állt közel. A második világháború végén a felfordulás családjával együtt Bajorországba sodorta. 1945. március 29-én hagyta el szeretett Hazáját; ekkor még nem tudta, hogy mindörökre. Hat évi, nélkülözésekkel teli bajorországi élet után 1951-ben végérvényesen Ausztráliában telepedtek le.

Padányi Viktor mindössze 58 évet élt; Ausztráliába érkezésekor 46 éves volt, azaz ekkor már csupán 12 éve volt hátra számára a földi létből. Mégis, e rövid tizenkét év volt a legtermékenyebb és legfontosabb korszaka, amelyhez képest a megelőző évtizedek csupán a felkészülés idejének nevezhetők.

A hontalanságban előbb könyvelő, majd rajzoló volt, s csak később, Melbourne-ben lett tanár. Már korábban, 1960-ban is jelentkezett ugyan egy meghirdetett egyetemi előadói állásra, ezt azonban nem nyerte el. Így mindazt, amit alkotott – s ez mint látni fogjuk, nem volt kevés –, az egész napi kenyérkereső munka után, éjjel, pihenőidejét megkurtítva hozta létre. Családja is terebélyesedett, hiszen nem sokkal Ausztráliába érkezésük után megszületett harmadik fia, Attila. S ha figyelembe vesszük, hogy e rendkívül sokoldalú alkotó történelmi művein kívül nyelvészeti és politikai cikkeket is írt, „HÍD" címen pedig lapot is szerkesztett, de ifjúkori – pihentető, a kikapcsolódást szolgáló – tevékedéseivel, a hegedüléssel és a zongorázással, no meg a festészettel sem hagyott fel, szinte megfejthetetlen a rejtély: hogyan jutott minderre ideje?

Most pedig, születésének századik évfordulóján, a rendelkezésünkre álló csekély terjedelem keretei között vegyük sorra kisebb és nagyobb munkáit.

„A NAGY TRAGÉDIA" című főművének első részét még 1952-ben jelentette meg. Mint vitéz Erdélyi István írta: „... az I. világháborút kirobbantó okok társadalmi és politikai hátterét, majd az azt lezáró, a hivatástudatát vesztett európai szellem meghasonlásából és az esztelenségig túlhajtott nacionalizmus bosszúvá torzult lelkiségéből megszületett versaillesi békék az egész világot megrázó eltévelyedését vázolja fel éles logikával és az eseményeket történelmi távlatokban szemlélő filozófiai bölcsességgel..." A több száz oldalas nagy mű nagy figyelmet keltett a megjelenését követő években. Ezen „Így kezdődött..." című első részt követte a második rész is, „Íme a folytatás". Anyagiak hiányában azonban megjelentetni nem tudta, s az csak jóval 1963-ban bekövetkezett halála után, 1977-ben jelenhetett meg a Hídfő Baráti Körének jóvoltából, igaz, ekkor az első résszel együtt. E kiadás előszavában a már idézett vitéz Erdélyi István így ír: „A második részben a versaillesi békék eltévelyedéseiből szükségszerűen kirobbanó, az I. világháború következményeként világhatalommá nőtt Egyesült Államok elnökének, Rooseveltnek bűnös beavatkozása folytán újból világméretűvé nőtt háború okait, lefolyását és az előbbinél is esztelenebb békék következményeit tárgyalja...".

Nagyon fontos, s ezt már mi tesszük hozzá: magyar nézőpontból, mindenféle bolsevista, kozmopolita mételytől mentesen, nem osztályharcos alapon, nem idegen érdekek szem előtt tartásával! Aki magyar, aki nemzeti beállítottságú, akit az igazság és csak az igazság érdekel, az nem mellőzheti Padányi Viktor kétrészes nagyszerű munkáját.

dr. Padányi Viktor

E munkáját kisebb terjedelmű művek követték. Így 1955-ben a „Vérbulcsú" című füzet, s még ugyanebben az évben a „Vászoly" című történelmi dráma, majd 1961-ben egy újabb tanulmány „Rákóczi" címmel. Aztán következett a második korszakos Padányi-mű, 1963-ban a magyar őstörténetet tárgyaló „Dentu-Magyaria". Amelyet egy nemzetének elkötelezett, a magyarságot szerető, mégis tudományos és az igazságot szerető, kreatív elme alkotott. Csak egyet említsünk ragyogó felismerései közül: a magyar őstörténet kettős, magyar nyelvű szabir és török nyelvű onogur összetételét...

Valamennyi művének taglalására e rövid megemlékezés keretében nincs lehetőségünk, így legalább cím szerint említsünk még meg néhányat munkái közül.

Regényei közül az 1942-ben megjelent „ÖSSZEOMLÁS (1918-19) Az iglói géppuskások regénye" címűre hívjuk fel a figyelmet. E mű, melyet kizárólag Tormay Cécile nagyszerű Bujdosó könyvéhez tudunk hasonlítani, az előszót író Magasházy László országgyűlési képviselő szerint „robbanásig feszülő filmjének hátterében ott húzódik az összeomlás, a kommün és a cseh megszállás vérrel, korommal és lőporfüsttel felrajzolódó korszaka, amelynek sötét mocskában egyetlen tiszta folt az iglói géppuskások talpig magyar, talpig férfi és talpig katona alakja". Egy másik kitűnő, az ifjúságnak irt regénye, a „VÖRÖS VIHAR" (1943), ami a későbbi kiadásokban „MÁJUSI FAGY" címen jelent meg.

Hóman Bálint emlékének ajánlotta a Melborne-ben, még 1956-ban megjelent figyelemre méltó történetbölcseleti vázlatát a „TÉR ÉS TÖRTÉNELEM" címűt. 1967-ben jelent meg a HÍDFŐ BARÁTI KÖRE kiadásában a befejezetlen „EGYETLEN MENEKVÉS", amelyen a halálos ágyán is dolgozott, és a Nagy tragédia harmadik kötetének szánt. „...Kossuth Lajos óta nem akadt se magyar, se európai író, aki olyan éles logikával, váteszi meglátással és kérlelhetetlen tárgyilagossággal tárta volna a világ elé a Versailles-ben és Jaltában Európára szabadított SZLÁV VESZÉLY brutalitását, nagyságát, annak beláthatatlan, végzetes következményeit és mutatott volna rá a történelmi erők diktálta egyetlen eredményes elhárítására – az „európai" Európa sürgős és elengedhetetlen restaurálására –, mint ő."

Ugyancsak a Hídfő Baráti Köre jelentette meg 1972-ben a legjelentősebb tanulmányai gyűjteményes kötetét, a „Történelmi Tanulmányok" címűt. Összes művét persze nem sorolhatjuk fel.

Padányi megismertetésére itthon a legjelentősebb kísérletet 1999. június 5-én a Budafok-Tétény Művelődési Házban megtartott rendezvény szervezői, előadói tették. Jelesül Bakay Kornél, Bognár József, Kiss Tibor, Szörényi Levente és Vasvári Erika. Balliberális terror alatt nyögő hazánkban az igazat szólók változatlanul persona non gratak, így természetesen Padányi Viktor is…

Mint fentebb említettük, fiatalon, 58 évesen vált meg a földi léttől, 1963. december 3-án ragadta ki szerető családjának köréből a kérlelhetetlen halál. Tüdő- és gégerákban halt meg.

Süveges Márton

Padányi Viktor

MEGYÜNK-E MÁR BAJTÁRS?...

Amikor csörömpöl körülötted a gyár,
Amikor lelked lopva hazajár,
Mert itten lassan szétőrli a Gép...
Mikor álmaidban felrévül a kép,
Amelyen fegyveres, sisakos katonák
Ritmusa dübörög kaszárnyakapun át,
Mikor fáradt vagy, fogytán a hited,
Mondd, bajtárs, ilyenkor fáj a szíved?
Mondd, Bajtárs, borzong-e benned a bánat,
Amikor jajgatni hallod a hazádat,
Amikor bennünket sikoltva hívnak,
Mikor odahaza magyarok sírnak,
Amikor szenvednek a hozzánk hívek,
Mikor börtönökről szólnak a hírek,
Mikor őrjöng otthon száz gyűlölt bakó,
Mikor eszedbe jut négy véres karó
Újvidék piacán...
Mondd, Bajtárs, mikor tudod, hogy várnak,
Mondd, Bajtárs, borzong-e benned a bánat?
Mondd, csordul-e még ki könny a két szemedből,
Amikor nemzeted bús himnusza zendül,
És a fájdalomból maradt-e benned
Valami, ami tűr, ég, fáj és szenved,
Amit ébren talál a leszámolás,
Amelyen keserű, megkínzott szíved
Majd kamatostul mindent megfizet?
Mert ha így van, Bajtárs, sóhajos melledre
Hadd üljön a bánat kínzóan, szenvedve,
A torkodra szökő fájdalom hadd fájjon,
Acélkarmával a kín hadd vájjon,
Ne bánd, ha mocskos vagy, söprögető cseléd,
összevágott szájjal álld tovább a cserét,
Dugd el a lelkedet valahová mélyen,
És várj, Bajtárs, némán, dermedten, keményen!
Mert eljön az idő. A várvavárt óra,
S a mi szánkon, Bajtárs, ne csendüljön nóta.
Nekünk nem kellenek lelkesítő szavak,
Rendbe-sorba állnak újra majd a hadak,
Fellángol újra a senyvedő zsarátnok,
Az istent-idézők, humanisták, szentek,
Békeapostolok, megbocsájtó lelkek,
Könyörgés, sikoltás, meakulpa-ének...
Pusztulni kell az idegen szemétnek!
Minket nem hat meg majd az elkésett bánat,
Aki magyart gyilkolt, annak nincs bocsánat!
És jöhet majd tűz, gáz, nem számít az élet,
Jöhet rombolás, atom, utolsó ítélet,
Jöhet dögvész, halál, temetetlen halom,
Vér... Sár... bánat... pokol, őrjöngő fájdalom,
Hiszen – otthon síró édesanyánk vádol,
Tiprott menyasszonyok gyalázata lángol,
Vádol kisgyermek sovány, vézna karja...
– Csak még egyszer zengjen a riadó hangja,
Csak még egyszer puskát markoljon a kezünk,
Bajtárs! Akkor – megyünk!

Karácsony és hanukka: kettős mérce Amerikának!

dr. David Duke

Múlt karácsonykor láttam a hírekben, hogy George Bush meggyújt egy zsidó menórát a Fehér Házban. Elgondolkodtam egy pillanatra: „Valami baj van ezzel a képpel. Ez nem ugyanaz a Fehér Ház, ahol meg van tiltva, hogy keresztet vagy akárcsak egy hagyományos jászolt felállítsanak karácsony idején?".

Talán semmi sem jelzi jobban a kettős mércét a zsidók illetve nem-zsidók számára, mint az, ahogy a kormány és a média a karácsonnyal és hanukkával bánik. Az Amerikai Zsidó Bizottság, az ADL, és számos más csoport buzgón munkálkodott azon, hogy közéletünkből eltűnjön a karácsonynak még csak megemlítése is. Semelyik csoport nem dolgozott keményebben azon, hogy Krisztust kivonja a karácsonyból és a karácsonyt kivonja nemzeti életünkből. Az Amerikai Zsidó Bizottság, az Elnökök Zsidó Tanácsa, az Amerikai Zsidó Kongresszus, a Rágalmazásellenes Liga (ADL), és több száz más zsidó szervezet dolgozik azon, hogy elpusztítsa Amerika keresztény hagyományait. Pereskedésük és erőszakoskodásuk eredményeképpen a karácsony keresztény természete józserével eltűnt nemzeti életünkből. Nemcsak a karácsonyi dalokat tilos énekelni az állami iskolákban, hanem most már a „karácsonyi szünet"-et és az ehhez hasonló kifejezéseket is kiszuperálják a politikailag korrekt „téli szünet" javára. A Fehér Ház a zsidó hatalmaktól való félelmében már régóta nem mer egy keresztet, de még egy jászolt sem felállítani. Hát vessünk egy pillantást George Bush-ra, amint meggyújtja a zsidó menórát a Fehér Háznál.

Nem lehet George Bushról készült olyan képeket látni, amelyeken fakereszteket állítana föl, vagy körülöttük gyertyákat gyújtana a Fehér Háznál. Nemrégiben a fő zsidó szervezetek teljesen felbőszültek, mert szerintük a republikánus Nemzetgyűlés pódiumának szerkezete keresztre hasonlított. Természetesen majdnem minden könnyen hasonlíthat az egyszerű kereszt elterjedt alakjára. De pontosan ez az enyhe hasonlóság bőszítette fel őket. Ha az embernek ilyen üldözési mániája van, könnyű azt hinnie, hogy állandóan üldözik. Mark Egon 2004 szeptember 1-i Reuter-cikkében a következőket találjuk:

„Az e heti republikánus nemzetgyűlés szónokai említést tesznek egy fa pódiumról, amelyet egyes zsidó csoportok sértőnek találnak, mivel annak díszítőpaneljei, úgy tűnik, egy keresztény keresztet formáznak…

A Reuters által meginterjúvolt két másik zsidó csoport hasonló érzelmeket fejezett ki. A nemzetgyűlés egyik szóvivője nem kommentálta a pódiumot, és arról számolt be a riportereknek, hogy nem értette, hogy miért vált ez témává. Karl Rove, Bush elnök fő politikai stratégája beszámolt a CNN-nek, hogy szerinte a pódium díszítő faborítása nem hasonlított keresztre.

„Istenem, honnan szedik ezt?" – mondta. „Ez Ön szerint olyan, mint egy kereszt? Én nem gondolom."

Az állam és egyház elválasztása kulcskérdés az USA zsidó szavazói számára, és ez az egyik oka annak, hogy általában a demokratákra szavaznak…"

Hol vannak az „egyház és állam elválasztása" miatt annyira aggódó zsidók most, amikor Bush a Fehér Ház történetében először meggyújtott egy menórát?

És pontosan mi a Hanukka, amit George Bush megünnepelt a Fehér Háznál? Erről hadd idézzek Önöknek egy tipikus zsidó beszámolót. Az idézet forrása a Zipple: a *zsidó szuperweboldal*. Íme néhány idézet:

„Ezzel nem mondjuk azt, hogy a hanukka nem fontos. Végül is a nyolc napos ünnepély a zsidóknak a szírek felett aratott katonai győzelmét ünnepli meg … A hanukka alaptémája ugyanolyan fontos ma, mint volt 2000 évvel ezelőtt, ez pedig az asszimiláció elleni küzdelem. Ma, ugyanúgy mint akkor, a zsidókat jól elfogadják; a makkabeusok nemcsak az uralkodó szírek ellen lázadtak, hanem a hellenizálás uralkodó zsidó gyakorlata ellen is."

Látják? A zsidó szerzők szerint a hanukka megünneplése a pogányok közötti asszimiláció elleni ellenállásra bátorít, és e küzdelem ugyanolyan fontos ma, mint kétezer évvel ezelőtt. A *hellenizálás* szó csupán az *amerikanizálás* szó megfelelője. Látják: mindenki mást a világon, aki Amerikába jön, „amerikanizálni kell", mindenkit, természetesen a zsidók kivételével. De nekik azt kell mondjuk: hát nem csodálatos, hogy meg akarják tartani különállóságukat és nem akarnak beolvadni Amerika nagy faj- és vallási olvasztótégelyébe?! Természetesen az olvasztótégelyek nem mindig olyanok, amilyeneknek kitalálják őket. A gond az, hogy az alja általában megég, a mocsok pedig általában a felszínre kerül.

Bármelyik nem-zsidót, aki azt merné mondani, hogy a zsidók külön akarnak maradni és nem akarnak beleolvadni az amerikai kultúrába, antiszemitának bélyegeznék meg. Ha ez igaz, akkor szerintem majdnem mindegyik zsidó szervezet „antiszemita", mivel mindannyian a rasszok közötti házasság és asszimiláció ellen szólalnak fel.

A lényeg az, hogy a hanukka a görög-párti szírek feletti zsidó katonai győzelem és emberirtás rendkívül etnofób ünneplése. Miközben egymilliárd keresztény a békét és a jóakaratot ünnepli a Földön, a hanukka a zsidók ellenségeinek kiirtását ünnepli. Ez a legkevésbé sem túlzás.

A zsidó ünnepek legtöbbje ellenségeik leöldösésének ünneplése. Hát nem furcsa, hogy egy vallás katonai győzelmeket ünnepel a legszentebb időkben?

Sőt, a legtöbb zsidó vezető és tudós azzal a jelentéssel is felruházza a hanukkát, miszerint ez a zsidó nép, vallás és kultúra asszimiláció elleni ellenállásának szimbóluma. Ezzel önmagában nem lenne baj; minden olyan nemzetnek, amelyik még kívánja őrizni hagyományait, kultúráját, sőt még gyermekei örökét is, ellen kell állnia az asszimilációnak. Apropó, az európai-amerikai nemzeteknek a harmadik világgal való asszimilációjára használt populista kifejezések manapság a multikulturalizmus és sokféleség. Valahogy ezek a fogalmak, úgy tűnik, nem érvényesek a zsidó hatalmasságokra, mivel nekik tisztán és nem-asszimiláltan kell tartaniuk magukat. Nekünk szerintük asszimilálnunk kell a *mi* népünket és kultúránkat, azonban ők mindenáron ellen kell álljanak az asszimilációnak.

Ha mi bármilyen módon ellenállunk a genetikai és kulturális örökségük asszimiláció általi elvesztésének, ezt a média sovinizmusnak, a tolerancia hiányának, és végül rasszizmusnak nevezi. Ezzel szemben, a zsidó ellenállást az asszimiláció ellen „hősiesnek" és abszolút szükségesnek nevezik. Bush szétkürtölte, hogy elkötelezett Izrael zsidó államisága mellett. Jegyezzük meg, hogy Bush nem multikulturális államot, sokféle államot említett, hanem ZSIDÓ államot, amilyen a zsidó állam valójában is. Miközben hárommillió palesztin él az izraeli katonai megszállás elnyomása alatt, egyesek Izraelt még mindig a Közel-Kelet egyetlen demokráciájának merik nevezni!

Az a hihetetlenül szemforgató ebben az egészben, hogy ugyanaz a média, amely üdvözli az európai amerikaiak asszimilációját, nem csinál problémát abból, hogy a zsidók ellenállnak az asszimilációnak az általuk lakott országokban. Ez természetesen azért van így, mert a médiát ugyanaz a csoport uralja, mint amely a hanukkát ünnepli. A hanukkát ünneplő legfőbb zsidó csoport élesen elítéli a zsidók és nem-zsidók közötti házasságot.

Képzeljünk el egy pillanatra egy fehérházi ceremóniát, amely az asszimiláció és multikulturalizmus fehérek általi elutasítását szimbolizálja és élesen ellenzi a fehérek és nem fehérek közötti házasságot. Ön szerint a média hallgatna?

A világ minden nagyobb zsidó szervezetének programjában szerepel a zsidók és nem-zsidók közötti házasság megakadályozása. Ezeket milyen gyakran hasonlítják a fehérek olyan szervezeteihez, amelyek ellenzik a rasszok közötti házasságot? Milyen gyakran látta Ön a rasszok keveredését ellenző amerikai fehér ember hollywoodi sztereotípusát? Önök közül, akik ezt a cikket olvassák, hányan tudják, hogy Izraelben törvény van arra, hogy ne ismerjék el a zsidók és nem zsidók közötti házasságot? A média hányszor hasonlította ezeket az izraeli törvényeket a legtöbb amerikai állam régi, a fajok közötti házasságot ellenző törvényeihez?

Hogyan lehet ezt a kettős mércét felháborodás nélkül fenntartani? Valójában az országunkban naponta tapasztalható kettős mérce a médiára, a kormányzatra és kultúrára való zsidó hatalom és befolyás mértékéről árulkodik.

Ez a hatalom az USA olyan közel-keleti politikájához vezetett, amely közvetlenül okozta a szeptember 11-i tragédiát. Ez vitt minket bele az iraki háború folyamatos katasztrófájába, egy olyan háborúba, amelyet a zsidó új-konzervatívok szítottak és a zsidók által uralt média támogatott. Ez a háború jól jöhet Izraelnek, de rettenetes Amerika számára. Ez a háború nem éri meg egyetlen jó amerikai életét sem, nemhogy húszezer megcsonkított, megvakított vagy legyilkolt amerikai katona életét egy olyan háborúban, amely csak egyre népszerűbbé teszi terrorista ellenségünket, míg Amerikát egyre gyűlöltebbé! E háború legalább százezer iraki, köztük nők és gyermekek tízezreinek halálát is okozta. A zsidó hatalom hívei e vérontás kiterjesztését ráadásul büszkén a Negyedik Világháborúnak nevezik.

Ha nem törjük meg a zsidók uralmát Amerikában, örökségünk és szabadságunk nem marad meg és a világ vérben fog fürödni.

David Duke volt képviselő
USA, Louisiana állam

Az Egyesült Államokban 2005. október 19-én letartóztatták a világ első számú „gondolat-bűnözőjét”

EGY NÉMET TUDÓS ÜLDÖZTETÉSE

Képzeljenek el egy DNS-szakértőt. Őt kérték fel egy vádlott apaságának igazolására, ő pedig – a felkérésnek eleget téve – megerősítette a gyanút.

Tanúvallomásával azonban a szakértő számos más tanút cáfolt meg, akik az ellenkezőjét állították. Képzeljék most el az elnöklő bírót, aki a szakértő vallomásának figyelmen kívül hagyása mellett dönt, mivel az azt a gyanút kelthetné a hallgatóságban, hogy a többi tanú gonosz indítékból kifolyólag hazudott. A bíró még be is idézi a szakértőt, és arra hivatkozva, hogy gyűlöletet kelt a tanúkban, 14 hónap börtönre ítéli. Azt hiszik, ez nem történhet meg? Pedig megtörtént.

A német tudós, Germar Rudolf, számos akadémiai cikk, kiadvány, könyv és folyóirat szerzője és szerkesztője, német és angol nyelven egyaránt. Tulajdonosa egy egyetemi sajtóstílusú kiadónak, amely jól meghatározott történelmi témájú tudományos és levéltári tanulmányok megjelentetését célozza. Magas szintű akadémiai munkásságát világszerte nagyra tartják. A német hatóságok mégis börtönbe akarják zárni, mégpedig épp tudományos sikerei, áttörést hozó akadémiai írásai miatt. Legalább öt, ha nem tíz évre akarják börtönbe zárni, és elrendelték teljes vagyonának elkobzását.

Rudolf bűne az, hogy nem engedelmeskedett, és jelenleg sem engedelmeskedik a német büntetőjognak, mely mindenkit a német történelem egy bizonyos részlete hivatalos verziójának szajkózására kényszerít. Talán kíváncsiak arra, melyik részletről lehet szó, bár egyetlen dolgot is elég szem előtt tartanunk: nem számít, melyik részletről van szó, mivel a kormány, amely büntetőjoggal szabályozza a történetírást, előírja polgárainak, mit gondoljanak, ez pedig kimeríti a diktatúra pontos meghatározását.

Germar tetteinek összefoglalása:
Egy akadémikus „gondolat-bűnöző”

Germar Rudolfot számos ügyvéd-csoport kérte fel, hogy a kémia szakértőjeként németországi perekben tanúskodjon. A bírák mégis elutasították meghallgatását, a német jog nyílt sárbatiprásaként, ami nem teszi lehetővé a bírósági tárgyaláson már megjelent szakértő tanúk vallomásának figyelmen kívül hagyását.

Rudolf elutasított szakértői jelentését egy vádlott hozta nyilvánosságra, aki őt kérte fel védelmének alátámasztására. Ez a vádlott életbevágónak tartotta, hogy a bizonyítás ezen illegális akadályoztatására irányítsa a figyelmet, amit azzal próbált elérni, hogy Rudof jelentését teljesen legális, ámbár vita-jellegű bevezetővel és zárszóval egészítette ki.

Rudolfot e publikáció miatt ítélték 14 hónap börtönre. A bíróság azzal érvelt, hogy Rudolf megállapításai – a vádlott kommentárjával kiegészítve – gyűlöletet kelthetnek azon tanúk ellen, akiknek a vallomása ellentétes Rudolf megállapításaival.

Egy évvel később Rudolf nagyszabású tudományos munkát jelentetett meg hasonló témáról, amelyért úgyszintén megvádolták. Bár a per során történészek igazolták, hogy Rudolf munkája tudományos mű, s mint ilyen, a német alkotmány védelme alatt áll, a könyvet ennek ellenére elkobozták, és a bíróság rendelkezésének értelmében elégették. Végül Rudolf Angliába menekült, ahol egy hasonló, tankönyv-jellegű kis kiadó vállalatot hozott létre, mint amiért Németországban elítélték. Ennek eredményeként Németország a kiadatását kérte. Rudolf így Amerikába menekült tovább, és politikai menedékjogért folyamodott.

A „szabadság földjén” a világ tudósainak nagyrabecsülése, viszont a német hatóságok dühödt gyűlölete mellett folytatta tudományos kiadói munkásságát.

Rudolf szembeszállt a német cenzúrával, és annak aláásására törekedet, s harcát világszerte a legkíméletlenebbnek tartják.

INTERJÚ A VILÁG ELSŐ SZÁMÚ GONDOLAT-BŰNÖZŐJÉVEL

Germar Rudolf

Ezt az interjú egy héttel azelőtt készült, hogy Germar Rudolfot gondolat-bűncselekmények miatt USA-ban letartóztatták. Készitette: Bloed Bodem, Eer Trodw.

Riporter: *Bemutatkozna olvasóinknak dióhéjban?*

Rudolf: 1964 október 29-én születtem Limburg/ Lahnban (Hessen, Németország), átlagos gyermekkorom volt egy félkonzervatív középosztálybeli családban. 1983 és 1993 között a bonni illetve stuttgarti egyetemen vegyészetet tanultam. Most az Egyesült Államokban élek, magam vezetem kis kiadómat, feleségem USA-állampolgár, három gyermekem van.

Mint szinte mindenki, fiatal koromban én is hittem a holocaust „hivatalos” változatának igazságában. Azonban ez megváltozott 1989-ben, vegyészeti egyetemi tanulmányaim (mester fokozat) vége felé, amikor véletlenül kezembe akadt a mára már híressé vált Leuchter-Jelentés, melynek bizonyítékai kétségbe vonják az 1941 és 1945 között a német táborokban a zsidók megölésére szolgáló emberölő gázkamrák létezését. Ennek alapján saját kutatásokba kezdtem.

Vegyészeti hátterem miatt végül azt kérték tőlem, hogy készítsek szakértői jelentést egy „holocaust-tagadási” per vádlottjának jogi védelmére. Mivel költségeimet állották, beleegyeztem, hogy szakértői jelentésemet közzétegyék. 1993-ban a szóban forgó vádlott szakértői jelentésemet forrófejű politikai előszóval adta ki. A következő években ennek következtében háromszor vesztettem el állásomat, nem tehettem le PhD-záróvizsgámat, kétszer dobtak ki a lakásomból, és engem is perbe fogtak „holocaust-tagadás” miatt, melyben még azt sem engedték meg, hogy védelmemre saját munkámat – a ‘bűncselekmény’ eszközét – felhasználhassam. Mivel szakértői jelentésem miatt 14 havi börtönbüntetésre ítéltek, valamint tudományos/ történelmi írásaim miatt több más pert akasztottak a nyakamba, 1996-ban elhagytam Németországot, és egy kiadót alapítottam Angliában.

1999-ben a német hatóságok kiadatási eljárást kezdeményeztek ellenem Angliában. Bár cselekedeteim egyike sem minősül bűncselekménynek Angliában, az európai jog nem biztosítja számomra a fair eljárást Angliában, mivel Németországban már elítéltek. Az angol média engem hamisan „új, veszélyes neonácinak” állított be, és arra hívta fel a helyi lakosságot, hogy az „embervadászatot” folytasson ellenem. Mivel könnyű préda voltam, az Egyesült Államokba menekültem, ahol politikai menedékjogot kértem. Ez az ügy még mindig nem zárult le.

Időközben, az USA alkotmányának első kiegészítését kihasználva, jelentős mértékben bővítettem kiadói tevékenységemet, így a holocaust-revizionizmusról számos angol nyelvű könyvet, valamint egy negyedévenként megjelenő folyóiratot is kiadtam.

További részletek a germanrudolf.com weboldalon találhatók.

Riporter: *Ön a revizionista mozgalom egyik legtermékenyebb szerzője, saját neve alatt is rengeteg kiadványt jelentetett meg. Melyek a legkiemelkedőbbek?*

Rudolf: Hadd pontosítsak. A revizionista könyvek kiadói között valóban első számúnak tekinthetnek, azonban nem szerzőként. A legtermékenyebb revizionista szerző Carlo Mattogno olasz történész. Én csak a második vagyok.

Az általam kiadott legfontosabb revizionista könyvek a következők:

1. „*Előadások a holocaustról*”, amely a revizionista érvek legnaprakészebb és legátfogóbb gyűjteménye a holocaustról. Bár én írtam a könyvet – amely néhány napja jelent meg –, a könyv nem készülhetett volna el Carlo Mattogno úttörő munkássága nélkül.

2. A „*A holocaust felboncolása*” a holocaust számos témájáról szóló részletekbe menő tanulmányok gyűjteménye. Ebben számos szerző, köztük Carlo Mattogno és saját tanulmányaim is megtalálhatók.

3. „*A huszadik század megtévesztése*” Prof. Dr. Butz klasszikus műve; abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy javított kiadását 2003-ban újra kiadhattam.

4. „*Az első holocaust*” Don Heddesheimer amerikai szerző könyve, mely nyomon követi a zsidó holocaust-propaganda terjedését az első világháború alatt és után. Igen, az első, nem pedig a második világháború alatt és után! Ez igazi leleplező mű, amely bemutatja, hogy a holocaust propaganda egyáltalán nem újdonság és már a jóval a második világháború előtt is élt és virult.

5. Úgy gondolom, érdemes figyelembe venni a „*Holocaust kézikönyvek*” című teljes sorozatomat is, melynek részét képezik a fentebb említett művek. Ebbe a sorozatba jelenleg 23 kiadvány tartozik, melyek közül a mai napig húszat jelentettünk meg. Számuk tovább emelkedik.

Riporter: *Ön természetesen egy kitelepült német, aki politikai menedékjogot kér az Egyesült Államokban. Követi még az otthoni eseményeket?*

Rudolf: Egy kissé. Sosem érdekeltek nagyon a napi hírek, melyek hajlamosak arra, hogy elvonják a kutató – vagy a kutatás kiadójának – figyelmét a lényegről. Véleményem szerint amíg a nyugati társadalmak legnagyobb tabuját nem rombolják le, semmi sem változhat meg a napi politikában. Tehát miért is foglalkoznék vele?

Riporter: *Végül is bölcs döntés volt az USA-ban letelepedni, tekintettel arra a tényre, hogy a szólásszabadság hagyományos ellenségeinek és az új világrend híveinek a legnagyobb a befolyása az USA-ban. Mért nem egy hajlíthatatlan arab országban telepedett le?*

Rudolf: Hogy bölcs döntés volt-e, meglátjuk egy-két éven belül. Az USA jogrendszere a legalkalmasabb arra, hogy védelmet biztosítson. Az iszlám országok megtagadták tőlem és más revizionistáktól a menedéket. Legtöbbjük a nyugati országok korrupt kollaboránsai, és mindegyiküket lehet pénzügyi eszközökkel zsarolni.

Riporter: *Mi vagy ki az Ön fő inspirálója, hogy ne adja meg magát ellenségeinek, míg a legtöbb ember már az első lépésben, amikor Ön elvesztette a családját, feladta volna?*

Rudolf: Azt hiszem a génjeim. Ha az embernek nincs erős akarata és ellenálló képessége, mely által képes egyenes maradni még nyomás alatt is, valamint erős igazságérzete, amely egyszerűen nem tűri tovább a dolgokat, és szellemi és fizikai egészsége ahhoz, hogy szembeszálljon a nehézségekkel, akkor nem képes erre. Erős motiváló erő az a belátás is, hogy a hatalmak azokat üldözik leginkább, akik a legveszélyesebbek rájuk nézve. Ezért reakciójukból tudom, hogy a helyes úton járok. Ha a politikusok megúszhatják a legnagyobb hazugságaikat is, akkor mindent megúszhatnak. És úgy látjuk, hogy mindent meg is úsznak. Mivel a tömegek hiszékenyek és naivak. Ebből a tanulság a következő: ne higgyél SEMELYIK politikusnak. És kurváiknak, az udvari történészeknek se higgyél.

Riporter: *Hogyan látja Ön a fejlődő revizionizmus jövőjét? (Itt utalunk Prof. Dr. Robert Faurisson híres szavaira: „a jövő a revizionizmusé, sajnos nem a revizionistáké”, ami azt jelenti, hogy a kiadványainkkal győzhetünk, azonban az állam és a zsinagóga összefog az eltérő nézetek ellen.)*

Rudolf: A jövő hosszú távon a revizionistáké. Akár 300 évbe is telhet, míg rehabilitálnak minket, amint ez ▶

▶ Galileivel is történt, azonban ez így lesz. A történelem felfogásunk szerint előre is, hátra is mozog. Kérdezzen meg újra két év múlva. Ha szabad ember maradok, akkor a dolgok változni FOGNAK.

Riporter: *Az idősebb revizionisták között gyakran hallani azt a megjegyzést, hogy (gyakorlatilag) mindent elmondtak már. Egyesek ezt „poszt-revizionizmusnak" is nevezik, kitűnő revizionisták figyelmüket és módszertanukat más területen alkalmazzák. Ön is követi ezt a tendenciát?*

Rudolf: A revizionizmust mint módszertant mindenhol alkalmazni kell. Így válaszom feltételes igen. Azért feltételes, mert nem tudok mindennel foglalkozni.

Riporter: *A Castle Hill, az Ön cége, jelentősen bővítette kiadványai listáját. Ezek az Ön kedvenc művei? Mik a kedvenc könyvei, amiket kezdőknek ajánlana?*

Rudolf: Ez része a látókör tágításának. Azonban a holocausttól eltérő témákkal foglalkozó revizionizmust nem vetik alá tabuknak; ezért ezekkel a bejáratott szerzők és kiadók foglalkoznak. Én nem tudnék versenyezni velük, mivel feltételeim és működési módom valamennyire szokatlanok és költségesebb, tekintettel az állandó fenyegetésekre és szabotázsra, mellyel a hatóságok támadnak. Ezért egyszerűen csak terjesztem az olyan könyveket, amelyek általában a történelmi és politikai revizionizmus kérdéseivel foglalkoznak. Ide tartozik a pénzügyi, gazdasági, politikai, vagy katonai hatalommal való visszaélés, különösen történelmi hazugságok keretében.

Riporter: *Ön a vezető erő a www.who.org mögött? Nemrégiben Siegfried Verbeke-t, a honlap flamand alapítóját másodszor vették őrizetbe. Ez a sors Önt visszarettenti, vagy erőt ad Önnek?*

Rudolf: Sem-sem. Az ilyet sportnak kell tekinteni. Végül is senki nem sérül meg igazán. Egy nyugat-németországi börtönben ülni nem nagyon kényelmetlen, noha nem erre vágyom. Akaratlan szabadságolás lenne az üzleti és üldözési stressztől. Az egész ügy inkább versengés Góliát ereje és Dávid esze között. És nagyon élvezem, hogy ebbe Góliát újra meg újra belebukik.

Riporter: *Cinikusnak hangozhat, bár egyáltalán nem annak szánjuk: azonban e pillanatban nem a revizionisták új nemzedéke születik meg, hanem a revizionisták fő nemzedéke távozik az élők sorából: Prof. Dr. Robert Countess, Tjudar Rudolph, Thies Christophersen, O. E. Remer tábornok... Követi őket a revizionisták új nemzedéke?*

Rudolf: Igen, azonban az új nemzedék a föld alatt, álnéven dolgozik, alkalmazkodva a növekvő üldöztetéshez. Közülük többen szorosan együttműködnek velem és sokat segítenek. Bár én állom a támadásokat (és enyém a dicsőség) senki sem állíthatná komolyan, hogy amit előállítok, az mind egyedül az én munkám. Sok szorgalmas ember dolgozik a háttérben, mindannyian értenek a számítógéphez és az internethez. A kérdés az, hogy valaki el tudná-e foglalni a helyemet, ha én bajba kerülök. Hát nem tudom. Azonban igyekszem a dolgokat decentralizáltan megszervezni, azért, hogy a munka folytatódhasson, bárkit lő is ki az ellenség. Az internet nemcsak a tömeges ismeretterjesztés fegyvere, hanem a lerombolhatatlan hálózatok modellje is. Bízom abban, hogy munkánk folytatódik.

Riporter: *Nemrégiben hallottuk a hírt, hogy a kiváló Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung című folyóiratot meg kell szüntetni az alacsony előfizetői szám miatt, bár rengeteg máshol elérhetetlen cikkük van. Az internet alternatívája lehet a könyvkiadás magas költségeinek, kockázatának, és időigényességének? Ön szerint az internet lehet a szólásszabadság fejlődésének eszköze?*

Rudolf: A folyóirat még nem teljesen halott. Azon dolgozom, hogy újraszervezzük a dolgokat. Az internet természetesen az eltérő nézetek közlésének helye, bár amikor ezek a nézetek igazán veszélyessé válnak a mindenkori hatalmakra, akkor azok az internetet is cenzúrázzák, amint azt sajnos Francia- és Németországban egyre inkább látjuk. Azonban amint az elégedetlenség egyre nő, a zendülés híre el fog jutni a tömegek fülébe.

Riporter: *Mik az Ön tervei a közeli és távoli jövőre, és hogyan látja önmagát 30 év múlva?*

Rudolf: Először is szorgos segítőimmel folytatom két folyóiratom kiadását. Aztán folytatom a holocaustról szóló sorozatom kiadását – ez körülbelül még öt évbe telik. Az újabb kutatás természetesen meghosszabbíthatja ezt az időszakot.

Harminc év múlva hetven éves leszek… először is remélem, hogy még mindig élni fogok, aztán remélem, hogy szabad leszek, és remélem, hogy tudom élvezni gyermekeim és jövendőbeli unokáim társaságát. Ők az élet lényege. Minden más csak másodlagos.

Germar Rudolf

A VÖRÖS HADSEREG FELSZABADÍTOTTA VAGY CSUPÁN ELFOGLALTA AUSCHWITZOT?

Elie Wiesel „Éjszaka" című (Bantam, 1960), leghíresebb regényében, mely világszerte számos állami iskolában ajánlott olvasmány, Wiesel szörnyű képet fest az 1944 áprilisa és 1945 januárja közötti időszak Auschwitzáról. Bár ott ebben az időszakban állítólag több százezer zsidót gázosítottak el, Wiesel könyvében sehol sem tesz említést gázosításokról vagy gázkamrákról – amint erre Jürgen Graf és Robert Faurisson rámutatott. Wiesel azonban azt állítja, hogy ő lángokat látott előtörni a krematóriumok kéményeiből, és látta, amint Dr. Mengele monoklit visel. Mindkét állítás nyilvánvaló hazugság, mivel a széntüzeléses auschwitzi krematóriumokban nem jöhetett létre olyan láng, amely kijuthatott volna a 15 méter hosszú kürtőkön és a 30 méter hosszúságú kéményen.

Mielőtt az oroszok 1945 januárjában lerohanták Auschwitzot, Elie és apja „úgy döntöttek", hogy a visszavonuló 'nácikkal' és inkább az SS.-el nyugatra mennek, mintsem Amerika legnagyobb szövetségese őket „felszabadítsa". Ezután pár nappal az egész világnak be tudtak volna számolni Auschwitzról, de Elie apja, csakúgy, mint a zsidók ezrei, ehelyett a 'nácikkal' gyalogosan, éjjel, az egyik leghidegebb télben nyugatra vonult, ahol ők ezután továbbra is a Reich védelmében dolgoztak. Továbbra is kollaboráltak.

Szó szerint idézünk néhány részletet az „Éjszaká"-ból (78. o.):

„A választás a kezünkben volt. Hirtelen magunk tudtunk dönteni sorsunkról. Mindketten a kórházban maradhattunk volna, ahol orvosom jóvoltából el tudtam volna intézni, hogy apámat ott betegnek vagy ápolónak felvegyék, vagy pedig a többieket követhettük volna. 'Hát mit csináljunk, apám?' Apám csak hallgatott. 'Evakuáltassuk magunkat a többiekkel' – mondtam neki."

Elie meséjét e tekintetben más „túlélő"-beszámolók, többek között Primo Levi is alátámasztja. Levi „Túlélés Auschwitzban" című könyvében 1945 január 17-ről a következőket olvashatjuk:

„Ez nem gondolkodás kérdése volt: valószínűleg én is a csordaösztönt követtem volna, ha nem éreztem volna magamat annyira gyengének: a félelem nagyon ragadós és a közvetlen reakció a menekülési kényszer."

Azonban ő itt a 'nácikkal', nem pedig a 'náciktól' való menekülésről beszél. Ő itt ugyanazokkal a 'nácikkal' és SS.-el való menekülésről beszél, akik állítólag a zsidóknak az egész világon megtörtént legnagyobb elképzelhető tömeges pusztítását hajtották végre. Azokkal az emberekkel való menekülésről beszél, akik állítólag éveken át naponta több ezret gyilkoltak meg közülük. Azonban, saját szavai szerint ő ennek ellenére valószínűleg velük ment volna, csakhogy azon a napon nem érezte jól magát; gyengének érezte magát. A „félelem", amelyen felülemelkedett, nyilván az oroszoktól, nem pedig a 'náciktól' való félelem volt; a könyvben nincs említés arról a félelemről, hogy mit tehettek volna a 'nácik' és az SS, amikor az evakuáltak az erdőbe jutottak, vagy egy kicsit később.

Az 1945 januárjában itt megtett választások rendkívül fontosak. A zsidóknak a nem-zsidók kezétől való szenvedésének egész történetében, melyik időpont lehetne drámaibb ennél a nemes pillanatnál, amikor a zsidók egyrészt választhatták a szovjetek általi felszabadítást és a lehetőséget, hogy az egész világnak beszámoljanak az aljas nácikról, és ezzel a bukásukhoz hozzájáruljanak; de választhatták azt is, hogy a 'náci' tömeggyilkosokkal visszavonulnak és továbbra is irányításuk alatt dolgoznak a gonosz rendszer megőrzése érdekében. Az esetek túlnyomó többségében ők a 'nácikkal' menést választották.

A hatalmas jelentőségű választás Shakespeare Hamletjét juttatja eszünkbe.

„Maradni vagy menni; ez itt a kérdés": maradni, felszabadulni a szovjet csapatok által és megkockáztatni, hogy puskacsövük előtt kell beszámolniuk a világnak a szörnyűséges 'nácikról' – vagy szembeszállni tengernyi hideg és sötétséggel, hogy együttműködjenek ezekkel a szörnyű 'nácikkal'. Ó, micsoda szívfájdalom – na ez a bökkenő! Így a lelkiismeret mindannyiunkból gyávát csinál.

Tehát mi a végeredmény – ide dobszó illik háttérnek –, amint a fehérré válni akaró személy a színpadra lép egy lezárt borítékkal, amely a nagy rejtélyre való választ rejti. A borítékot felnyitják, és a választás – dobpergés ismét – az, hogy maga Levi szerint nyolcszázan választották az Auschwitzban maradást, de húszezren döntöttek úgy, hogy a 'náci' tömeggyilkosokkal mennek és kollaborálnak. Hűha! Micsoda meglepetés!

Ugyanezt a szándékos nácibarát kollaborációt látjuk a *Schindler listája* „túlélői" esetében is. Jól ismert történetük szerint, amikor az oroszok arra készültek, hogy lerohanják Plaszow-ot, alig ötven kilométerre Auschwitztól keletre 1944 novemberében, Schindler és több mint ezer zsidó azt választotta, hogy a visszavonuló „nácikkal" inkább nyugatra vonul, mintsem hagyja magát a szovjetek által „felszabadítani". Egyesek a következő néhány hetet Auschwitzban töltötték – és egyiküket sem gázosították el, még a filmben sem. A kacsának már lejárt az ideje. Ha Auschwitzban bármilyen zsidóirtás egyáltalán előfordult volna, az összes krakkói és plaszowi zsidó is tudott volna róla. Az összes nyugatra távozott zsidó éppenséggel szintén tagadta a holocaustot, bár csupán csak kezeivel és lábaival. Maguk a zsidók voltak az első valódi holocaust-tagadók és ideje, hogy megfelelően értékeljük őket.

A holocaust-túlélők meséinek általam itt nyújtott egyszerű elemzése a kacsa könnyen érthető, általános cáfolata. Minden olvasót arra buzdítok, hogy kritikusan és rendszeresen vizsgálja meg saját maga a túlélők beszámolóit. Az Internet, a google-hoz hasonló keresőkkel bárki számára lehetővé teszi, hogy szó szerint több ezer túlélő-beszámolót nézhessen át pillanatok alatt, amint az általam elemzett alapvető hibákat keresi. Csak keressenek rá az „evakuáció" kulcsszóra, vagy még olyan kifejezésekre, mint „auschwitzi holocaust-túlélő".

Implicit üzenet

A holocaust revizionizmusnak van egy implicit, kimondatlan üzenete, mellyel foglalkoznunk kell, mert ez az üzenet annyira megdöbbentő, hogy valójában munkánk fő akadálya. Amikor azt mondjuk, hogy a holocaust-sztori nem igaz, úgy vélem, azt is mondjuk, hogy valami nagy baj van Amerikával. A legtöbb amerikai szilárdan hiszi, hogy Amerika még mindig messze a legcsodálatosabb, majdnem tökéletes társadalom, ami csak létezett a világon. Ha a holocaust nem igaz, akkor valami nagy gond van Amerikával, mivel az elfogadott történetet majdnem kivétel nélkül átvette a média, a sajtó, és az intézmények. Mivel Amerika annyira csodálatos, a revizionistáknak bizonyára nincs igazuk – így hangzik az állogikus érvelés.

A valódi holocaust

Az amerikaiak a japán és német nőket és gyermekeket a legszörnyűségesebb kínzással gyilkolták le – élve megsütötték őket. Ha a 'nácik' gázkamrákban embereket gyilkoltak volna le, bár ez bűn lett volna, mégis emberséges és fájdalom nélküli, sőt, civilizált gyilkolás lett volna ahhoz képest, amit az amerikaiak ténylegesen elkövettek, amikor a háború utolsó hónapjaiban már nem is fenyegette valós veszély az Egyesült Államokat. Amerikában a mai napig nincs szégyenérzet és nem volt bocsánatkérés emiatt. Ne fogadjuk el azt a hamis érvelést, hogy a németek kezdték a polgári célpontok bombázását, és ezért nem panaszkodhatnak. Valójában a britek már 1940 májusában megkezdték a polgári célpontok szándékos bombázását, melyre Németország sok vonakodás után csak 1940 szeptemberében felelt ugyanúgy. A Pearl Harbor elleni japán bombázás – és Pearl Harbor abban az időben NEM volt az USA része, hanem csupán gyarmat! – nyilvánvalóan csupán katonai célpontok ellen irányult, anélkül, hogy erről megkérdezték volna Hirosima, Nagaszaki, Tokió, vagy bármely másik japán város női vagy gyermeklakosságát. ▶

▶ Amikor a különböző táborok foglyai 1945 elején a német fegyveres erőkkel nyugatra mentek – egyesek kényszerből, mások önkéntesen –, közülük sokan meghaltak az úgynevezett „halálmenetekben”. Ma azonban elfelejtjük, hogy a német polgári lakosság milliói szintén „halálmenetekben” vettek részt ezekben a hónapokban. A behatoló Vörös Hadsereg szörnyű pusztítást végzett Kelet-Európában. Könyörtelenül deportálták és/vagy tömegesen gyilkolták le az összes tényleges és feltételezett kollaboránst, köztük számos német koncentrációs tábor foglyát, akiknek legtöbbje végül is Németország háborús erőfeszítéseit támogatta. Németország keleti részébe érve a Vörös Hadsereg majdnem mindegyik katonája részt vett tömeges nemi erőszakban, fosztogatásban és öldöklésben. Több, mint kétmillió német vesztette életét ezekben az eseményekben illetve az emiatti menekülésben. Tehát, a „halálmenetek” legtöbb áldozata nem az SS áldozata volt, hanem az összeomló Németország káoszának áldozata, melyet a keletről behatoló Vörös Hadsereg és az amerikai és brit szőnyegbombázás okozott.

Nos, Auschwitzot felszabadította a Vörös Hadsereg? Ez a hadsereg bárkit is felszabadíthatott? A válasz természetesen NEM. Auschwitztot, csakúgy, mint az összes többi tábort, a Vörös Hadsereg foglalta el. Ugyanez történt Ukrajnában, Lengyelországban, Csehszlovákiában, Magyarországon, Romániában, Észtországban, Litvániában, Lettországban és Bulgáriában. A német megszálló erők és az SS-táborok szigorú rendszerét a Vörös Hadsereg terrorja váltotta fel. Ez pedig rosszabb volt, mint bármi, amit a németek valaha is elkövettek. Mindenki tudta, mi vár rá, ezért ukránok milliói, csakúgy, mint a balti államok polgári lakossága már 1943 óta nyugat felé próbált menekülni a visszavonuló németekkel.

Auschwitz foglyai sem viselkedtek másként. Ők is tudták, mi vár rájuk, ezért akik választhattak, hogy a németekkel mennek vagy maradnak, többnyire a németekkel menést választották. Ezt bizonyítja az a tény is, hogy a németekkel nyugatra ment auschwitzi foglyok számolatlan ezrei túlélték a háborút és olykor teljesen zavaros meséiket ma is mesélhetik. Egyes állítások szerint 2000-ben legalább egymillió ilyen holocaust-túlélő élt. Ezt a számot 1945-re vetítve, akkor körülbelül ötmillió túlélőnek kellett lennie. Számoljunk csak utána!

A brit kormány is tudta, mi vár azokra, akiket a Vörös Hadsereg „szabadít fel”. 1944 február 29-én a Brit Hírközlési Minisztérium a következő feljegyzést küldte a brit felső papságnak és a BBC-nek:

„Uram!

A Minisztérium arra utasított, hogy a következő körlevelet küldjem Önnek.

A jó állampolgárok és kegyes keresztények gyakori kötelessége, hogy szemet hunyjanak szövetségeseik furcsaságai felett.

Azonban eljön az idő, amikor az ilyen furcsaságokat, melyeket még mindig eltitkolnak a nyilvánosság elől, számba kell venni, ha tőlünk várják a segítséget.

Ismerjük Oroszország bolsevik diktátorának uralkodó módszereit, például magának a miniszterelnöknek az írásaiból és beszédeiből is az utóbbi húsz évben. Tudjuk, mit követett el a Vörös Hadsereg 1920-ban Lengyelországban, valamint nemrég Finnországban, Észtoszágban, Lettországban, Galíciában és Besszarábiában.

Ezért tekintetbe kell vennünk azt, hogyan fog viselkedni a Vörös Hadsereg, amikor lerohanja Közép-Európát. Ha nem teszünk óvintézkedéseket, az ebből származó, nyilvánvalóan elkerülhetetlen rémségek a mi országunk közvéleményét szükségtelenül megterheli.

Nem tudjuk megváltoztatni a bolsevikeket, de arra kell törekednünk, hogy megmentsük őket – és magunkat is – az ő cselekedeteik következményeitől. Az utóbbi negyedszázad történéseinek felfedése miatt a puszta tagadás nem meggyőző. A tagadás egyetlen alternatívája az, hogy a nyilvánosság figyelmét az egész témáról elvonjuk. A gyakorlat bebizonyította, hogy a legjobb elterelés az ellenség ellen alkalmazott atrocitás-propaganda.

Sajnos a nyilvánosság már nem annyira hiszékeny mint a „hullagyár”, a „megcsonkított belga csecsemők” és a „keresztre feszített kanadaiak” idején.

Ezért kérjük az Ön részvételét abban, hogy eltereljük a nyilvánosság figyelmét a Vörös Hadsereg gaztetteiről; kérjük, támogassa a németek és japánok elleni különböző vádakat, melyeket a Minisztérium közzétett és közzétesz.

Az Ön meggyőződésének kifejeződése segíthet másokat meggyőzni.

Az Ön engedelmes szolgája
H. Hewet helyettes titkár

A Minisztérium nem folytathat levelezést e közléssel kapcsolatban, melyet csak felelős személyek előtt szabad feltárni.

Az elkövetkező években pontosan ez történt: az atrocitás-propaganda elfedte a Vörös Hadsereg és a nyugati szövetségesek által az emberiség ellen elkövetett szörnyűséges bűncselekményeket.

Auschwitz igazi felszabadítása – a torzítások, túlzások, hazugságok és cenzúra-törvények alóli felszabadítása – még várat magára.

(Ford. Lesetár Péter)

AKIK KÉSZEK MEGHALNI AZ IGAZSÁGÉRT

REVIZIONIZMUS IRÁNBAN, FRANCIAORSZÁGBAN ÉS A VILÁGON

„A holocaust mítoszával” kapcsolatos legújabb kijelentéseivel az iráni elnök új lendületet adott a történelmi revizionizmus fejlődésének, amint ez nyilvánvalóvá válik a következő levélváltásból a teheráni Neda Politikai Tudományos Intézet ügyvezető igazgatója és a francia Robert Faurisson között.

Dr. Jawad Sharbaf ügyvezető igazgató
Neda Politikai Tudományos Intézet, Teherán
Robert Faurisson professzornak
2005. december 19.

Kedves Faurisson professzor!

Megragadom ezt az alkalmat, hogy közöljem Önnel és minden revizionistával, hogy a Neda Politikai Tudományos Intézet mélységesen sajnálkozik a „holocaust napjával” kapcsolatos ENSZ-határozat [2005. november 1.] miatt. Mahmud Ahmadinedzsád Elnöknek a „holocaustot” kétségbe vonó, legújabb megjegyzései kedvező helyzetet teremtettek a revizionizmus számára. Úgy gondoljuk most, hogy az Elnök minden tőle telhetőt meg fog tenni, ha Ön felveszi vele a kapcsolatot és kéri a segítségét egy nemzetközi konferencia megszervezésére a revizionizmussal kapcsolatban. Ha Önnek bármi segítségre van szüksége e tekintetben, kérem, ne habozzon felvenni az érintkezést velem.

A legjobbakat kívánva:
Dr. Jawad Sharbaf,
ügyvezető igazgató, Neda Intézet.

Robert Faurisson professzor
2005. december 26.

Kedves Dr. Sharbaf!

Szívből köszönöm üzenetét és javaslatát egy nemzetközi revizionista konferencia szervezésére. 2000 novemberében abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy egy hétig vendégeskedhettem Teheránban egy iráni állami szerv meghívására. Ez alkalommal megismertem az Önök Intézetét, ahol szívélyesen fogadott Dr. Soroush-Nedzsád és a professzorok egy csoportja. Később egyikük perzsa nyelvre fordította a „Mémoire en défense contra eux qui m' accusent de falsifier l' histoire” (1980) („Emlékirataim: védekezés azok ellen, akik azzal vádolnak, hogy meghamisítom a történelmet”) című visszaemlékezésemet. Ez utóbbi öt évben, amely alatt fenntartottuk az érintkezést, megfigyeltem, hogy országuk politikai vezetői vonakodtak elítélni az állítólagos zsidó holocaust hazugságát, a hazugságot, amelynek több, mint fél évszázada kigondolt, és különösen a palesztin népnek különös károkat okozó pusztításai évről évre egyre nagyobb sorscsapást jelentenek. Közben reménykedtem, hogy egy nap a magas kormányzati hivatal veszi a bátorságot, és nyíltan a világ elé tárja, hogy a holocaust nem egyéb, mint legenda vagy mítosz. 2005. december 8-án – ez a dátum emlékezetes lesz – országuk elnöke, Mr. Mahmoud Ahmadinedzsád – akinek a nevét megőrzi majd a történelem – hangot mert adni kételyeinek az állítólagos „holocaust” történelmi realitásával kapcsolatban. December 12-én úgy beszélt róla, mint „mítoszról”. A továbbiakban a revizionisták szabad véleménynyilvánítási jogát is védte. December 22-én Egyiptomban a Mohamedán Testvérek általános főnöke, Mohamed Mehdi Akef is használta a 'mítosz' szót, de két nappal később részben visszavonta, bármennyire hatalmas és félelmetes ez a mítosz. December 23-án egy iráni tisztségviselő, Mohamed-Ali Ramin, a Nyugaton élő mohamedán kisebbségek jogait védelmező társaság feje kijelentette: az Önök elnöke azt szeretné, hogy az európai kormányok engedélyezzék a maguk országában az akadémikusoknak publikálni a „holocausttal” kapcsolatos kutatásaik eredményeit.

November 1-én az ENSZ 191 tagállamának küldöttei szavazás nélkül, egyhangúlag elfogadták az Izrael által fogalmazott határozati javaslatot, amely január 27-ét „a holocaust áldozatai Nemzetközi Emléknapjává” nyilvánította. Továbbá, ez a szöveg „elveti a holocaustnak mint történelmi eseménynek részleges vagy teljes tagadását”. Így célponttá váltak mindazok, akik – a revizionistákhoz hasonlóan – követelik azoknak a bizonyítékoknak újra vizsgálását, amelyeken a zsidók állítólagos „holocaustjának” bizonyítása alapul. A holocaust melletti érvelés védelmezői általában azt állítják, hogy a második világháború alatt *1)* a németeknek politikai célkitűzése volt a zsidók fizikai kiirtása: *2)* emberek kiirtására gázkamráknak nevezett nagy mészárszékeket terveztek, építettek és használtak (amelyek nem tévesztendők össze a krematórium-kemencékkel, amelyeknek semmilyen bűnös tetthez nem volt közük a zsidókkal kapcsolatban): *3)* ezekkel és más eszközökkel 6 millió zsidó halálát okozták.

A javaslatot „bűvészmutatvánnyal” fogadták el, ahogy azt „Az ENSZ a revizionizmus egyetemes tilalma mellett döntött” című írásomban jellemeztem, amint Önök is tudják.

A zsidók által a német nép ellen emelt vád rágalom. Ennek a Káin jelével megjelölt népnek idáig nem volt más menedéke, mint elmerülni a bánatban egy bűnért, amelyet sohasem követett el. A háború után 60 évvel Németország még mindig leigázott állapotban van, és még mindig nincs joga egy békeszerződéshez. A német (és osztrák) vezetők szünet nélkül kérik a zsidók bocsánatát és hatalmas pénzügyi jóvátételeket fizetnek ki a zsidó, illetve cionista szervezeteknek és Izrael Államnak. Németország és Ausztria vezetői 60 éven át rettegtek attól, hogy felkeltik a zsidók haragját, ezért a történelmi revizionizmus bármely megnyilvánulásával zsarolhatók. Németországban, Ausztriában, de sok más európai országban is a zsidóknak sikerült speciális törvényeket elfogadtatniuk, amelyek azt a célt szolgálják, hogy a második világháború történetéről adott saját változatukat megvédjék bármiféle kétségbevonástól. ▶

▶ A „holocaust”-csalás kard és pajzs a zsidó állam számára, első számú fegyvere. Lehetővé teszi, hogy a zsidók és a cionisták megvádolják az egész világot: először Németországot, amely szerintük borzalmas, precedens nélküli bűnt követett el, majd a világ többi részét, amely engedte ezt a bűnt elkövetni. A szélsőséges zsidók és a cionisták odáig mentek, hogy vádolják Churchillt, Rooseveltet, Trumant, Sztálint, De Gaulle-t, XII. Piusz pápát, a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságát, mindazokat az országokat, amelyek részt vettek a második világháborúban, és még a semleges országokat is, Svájctól kezdve. Mindezeket azzal vádolják, hogy közömbösek voltak a tragédia iránt, és hagyták a zsidó népet kiirtani, ahogy ezt ők állítják!

Így a „holocaust” hazugsága elleni állásfoglalásával napjainkban Irán nemcsak Palesztinát és a mohamedán-arab világot védi, hanem az egész emberi fajt egy hatalmas rágalommal, zsarolással és kényszerítéssel szemben.

Ön úgy tájékoztat engem, hogy a helyzet valószínűleg véglegesen úgy alakult, hogy – Ahmadinedzsád elnöknek köszönhetően – célul lehet kitűzni a revizionizmusról egy nemzetközi konferencia tartását.

Bizonyára tudják, hogy a revizionisták 2001-ben készültek egy ilyen konferenciát tartani Bejrútban azon év március 31. és április 2. között, de az izraeli és amerikai nyomás oly fenyegető volt, hogy Rafik Hariri libanoni elnöknek meg kellett tiltania az összejövetelt. Ezért boldogoknak kell lennünk, hogy Ahmadinedzsád elnökhöz fordulhatunk és kérhetjük segítségét egy konferencia tartására az Önök országában. Mindazonáltal – szomorúan kell mondanom – a körülményekre való tekintettel egy ilyen terv pillanatnyilag megvalósíthatatlannak tűnik. Legyen szabad kifejtenem, miért.

Jelenleg a fő revizionisták, akik 2001-ben részt vettek volna a bejrúti konferencián, börtönben, száműzetésben, vagy olyan bizonytalan helyzetben vannak, ami lehetetlenné teszi számukra, hogy átlépjék országuk határát és repülőgépre szálljanak egy nemzetközi repülőtéren.

Nézzük talán *Ernst Zündel* elrettentő esetét. Feleségül vett egy amerikai hölgyet és békésen élt Tennessee Államban. Hazug ürüggyel őrizetbe vették 2003. február 5-én, és bebörtönözték. Azután Kanadába szállították, ahol két éven keresztül megalázó körülmények között magánzárkában sorvadt egy nagy biztonsággal őrzött börtönben. Végül átadták Németországnak, ahol (Mannheimben) jelenleg börtönben van és várja a revizionizmussal kapcsolatos perét. Kanadában (Németországhoz hasonlóan) a revizionisták meg vannak fosztva attól a jogtól, hogy védekezzenek. Ezekben az országokban amikor egy ember a revizionizmus vádjával áll egy bíró előtt, az utóbbi rutin módon azzal kezdi, hogy megesketi a vádlottat, hogy az igazat mondja. De ha a következő percben a vádlott például ezt mondja: „Azt állítom, hogy az állítólagos náci gázkamrák nem léteztek, mivel az az igazság, amelyet be tudok bizonyítani, hogy nem létezhettek”, a bíró azonnal közbe fog vágni. A kanadai bíró ezt fogja neki mondani: „Ezen speciális bíróság [ami „Emberi Jogok Bíróságának” van elkeresztelve] előtt az igazság nem védekezés.” A német bíró pedig ezt fogja mondani: „Önnek nincs joga kétségbe vonni mindenki által ismert, nyilvánvaló tényeket.” Így sem a revizionista, sem az ügyvédjei nem védekezhetnek érdemlegesen a perben. Kanadában Pierre Blais bíró esküdtszék nélküli, egyedüli elnökletével a speciális bíróság az Ernst Zündel elleni, fellebbezést meg nem engedő eljárás során oly messzire ment, hogy zárt tárgyaláson anonim tanúkat hallgatott meg. Majd Mannheimben a bíróság feje egymás után négy ügyvédet nem fogadott el, akiket Ernst Zündel választott, mert azt gyanította róluk, hogy revizionisták.

Még az USA-ban is (Chicagóhoz közel) a német állampolgárságú *Germar Rudolfot* nemrég hasonló módon hurcolták és szakították el amerikai feleségétől és gyermekeitől, és szállították Németországba. Ő Stuttgartban van börtönben.

A belga *Siegfried Verbeke*-t a múlt nyáron vették őrizetbe az amszterdami repülőtéren, és adták át Hollandián keresztül Németországnak: ő a heidelbergi börtönben ül.

A brit *David Irving* történészt novemberben vették őrizetbe Ausztriában, amikor ott átutazóban volt: most a bécsi börtön lakója.

Fennál annak a veszélye, hogy ezt a négy személyt több évi börtönre ítélik.

Más revizionisták is börtönben vannak Németországban vagy Ausztriában, nevezetesen *Manfred Roeder* ügyvéd, *Ernst G. Kögel* iskolaigazgató és *Wolfgang Frölich* kémikus.

Németország Izrael „Guantanamo”-jává vált egy bizonyos bírói és rendőri maffia közvetítésével, amely az USA-ban és Kanadában revizionistákra (és bizonyos arabokra, mohamedánokra) vadászik a „terrorizmus elleni harc” tisztességesnek tűnő keretei között.

Svájcban a 84 éves *Gaston-Armand Amaudruz*-t és *René-Louis Berclaz*-t engedték ki nemrég a börtönből, de könnyen visszatérhetnek oda.

Néhány jelentős revizionista száműzetésben él nehéz körülmények között. Itt nem említem sem az ő nevüket, sem azokét az országokét, amelyek menedéket adtak nekik.

Hátravan azon revizionisták ügye, akik nincsenek sem börtönben, sem száműzetésben. Az ő sorsuk még kevésbé irigylésre méltó. A rendőrség zaklatja, a bíróság elítéli őket. Hogy csak Franciaországról beszéljek, *Jean Plantin* ellen Lyonban, Vincent Reynouard ellen Limoges-ban és Georges Theil ellen Grenoble-ban, Limoges-ban és Lyonban emeltek vádat. Ezeket már vagy elítélték, vagy a közeljövőben vár rájuk ítélet (többek között feltételes szabadon bocsátást kizáró börtön). Bruno Gollnisch-t, az Európai Parlament tagját Lyonban bíróság elé állították, csak azért, mert azt mondta: azt szeretné, ha a történészek szabadon nyilváníthatnák véleményüket a náci gázkamrák létezésének problémájáról! Nekem 2006. június 20-án kell megjelennem a párizsi XVII. kerületi büntetőbíróság előtt, mert telefonon interjút adtam az iráni televízió „Sahar” csatornájának revizionista témáról: a vádat Dominique Baudis úr emelte, az audiovizuális felsőbb tanács elnöke.

Fredrick Töben, német származású ausztrál állampolgár a revizionista tevékenységét Ausztráliában és az interneten fejtette ki. Miközben Németországban utazgatott és ebben az országban a revizionizmus bírósági elnyomásának a forrásait akarta kutatni, azonnal börtönben találta magát. Most újra otthon, Ausztráliában „szájtörvénnyel” sújtották, azaz általános hallgatásra kötelezték összbüntetésül a bíróság megvetése miatt.

Lengyelországban *Dariusz Ratajczak*-ot, a Cseh Köztársaságban és más európai államokban különböző revizionistákat helyeztek vád alá és ítéltek el.

Svédországban *Ahmed Rami* az Iszlámért és a revizionizmusért vívott rendíthetetlen harcáért kapott börtönbüntetést.

Németországban a revizionizmus miatt a rendőrség által elégetett kiadványok száma hivatalosan nem ismeretes, de számottevő mennyiség lehet, hasonlóképpen Kanadában is.

Itt nem beszélek hosszabban arról, hogy a revizionistákat kizárják sokféle foglalkozási ágakból különböző országokban, sem a családi tragédiákról és öngyilkosságokról, amelyeket az elnyomás idézett elő. Münchenben 1995. április 25-én a revizionista *Reinhold Elstner* felgyújtotta magát tiltakozásul – amint írta – a népére áramló „hazugságok Niagarája” ellen. Az élvonalbeli német sajtó a hősies tettét elhallgatta, és a rendőrség – úgy cselekedvén, ahogy elrendelték – elkobozta azokat a virágcsokrokat, amelyeket áldozatának helyszínére elhelyeztek, és azokat kezdte kihallgatni, akik az együttérzés ezen gesztusával mutatták ki fájdalmukat. Franciaországban felfegyverzett zsidó csoportok büntetlenül alkalmaznak erőszakot még a párizsi központi bírósági épület termeiben is. Jómagam 1978 és 1993 között tíz alkalommal szenvedtem fizikai bántalmazást zsidók részéről, akik ennek ellenére sohasem kerültek a vádlottak padjára.

Ha a zsidók és a cionisták ily módon fizikai erőszakot és bírósági elnyomást alkalmaznak, ez azért van, mert természettudományos és történelmi érvelés szintjén a revizionisták fölényesen legyőzték őket. A zsidók és a cionisták számára ennek drámája abban áll, hogy ők hazudtak, és ez a tény egyre ismertebbé válik. Úgy tűnik, hogy bizonyos zsidók, sőt bizonyos izraeliek ennek tudatában vannak. Néhány zsidó vette azt a bátorságot, hogy hangot adjon szkepticizmusának a „holocaust” realitását illetően, míg mások megelégedtek azzal, hogy szót emeljenek a „holocaust vallása”, a „holocaust-ipar”, vagy a „Soa-üzlet” ellen.

Végezetül úgy gondolom, hogy amíg a dolgok meg nem változnak, egy nemzetközi konferencia szerencsétlen, lehetetlen. De azzal az elgondolással összhangban, amelyet *Arthur Robert Butz* professzor terjesztett elő, azt mondom: reméljük, látni fogjuk, hogy Ahmadinedzsád elnök Iránban létrehoz egy nemzetközi központot revizionista tanulmányok számára, amelynek első feladata ismertetni a történelmi revizionizmus eredményeit az arab-mohamedán világban az Internet vagy más eszköz segítségével. Kérjük, hogy közben Irán ismételten forduljon a nyugati világhoz a lelkiismereti okokból bebörtönzöttek szabadon bocsátása érdekében.

Mindenesetre a magunk részéről azt gondoljuk, hogy amíg az USA-ban, Kanadában, közel mindegyik európai államban, egészen a távoli Ausztráliáig a revizionisták speciális törvények és bíróságok alávetettjei, amíg ki vannak szolgáltatva rendőrségi zaklatásoknak, vagy a zsidó és cionista csoportok szolgálatában álló média módszeres gyalázásának, addig a nyugati világnak egyre kevesebb joga lesz ahhoz, hogy törvényességből, erkölcsiségből és demokráciából leckéztessen másokat.

Őszinte híve:
Robert Faurisson

Horst Mahler
2005. december 30.

Kedves Robert Faurisson!

Nem értek egyet Önnel. A konferenciát minden körülmények között meg kell tartani. Ernst Zündel, Germar Rudolf, David Irving, Siegfried Verboke és mások bebörtönzése nem a revizionizmusra mért csapás, hanem a holocaust-vallásra. E letartóztatások előtt a revizionizmus mély válságban volt. A Nagy Hazugságot leleplező minden tényt már a cikkek és könyvek százaiban közölték. Ezen a téren nincs már több teendő. Most itt az ideje börtönbe menni az igazságért.

Robert, emlékszik-e a szavaira, amiket kiáltott, amikor Vichy-ben elbúcsúztunk egymástól? „Menjünk a börtönbe!” Az igazság a fegyver a zsidó hatalom lerombolására. Ez megváltoztatja a világot és megmenti az emberiséget. De az igazság sohasem győz olyan emberek nélkül, akik készek meghalni az igazságért.

A kérdés az emberiség számára most az, hogy vannak-e elegen olyanok, akik megszabadíthatják az embereket Jehovától.

A mohamedánok ezrei készek meghalni Allahért. Ez nem lehet alternatíva számunkra, európaiak számára. Európa a szabadság földrésze. A szabadság az igazságért való életet jelenti. Semmi mást.

Képzeljük el! Az iráni államfő a közismert vezető revizionistákat meghívja egy tudományos történészi konferenciára a holocaust megvitatására. A meghívott személyek kiadnak egy előzetes nyilatkozatot, miszerint számolnak azzal a kockázattal, hogy elrabolhatják őket az odautazásuk során, de mindenképpen el fognak menni Teheránba. Ha azután ezeket a személyeket elfogják útközben Izrael vagy a csatlósai utasításai alapján, a kiszabadításukért folytatott küzdelem az egész világ ügyévé válik. Ez – miután az írásaiban már elmondta, ami elmondható – a legtöbb, amit még tehet az emberiségért.

Talán megölnek minket a zsidók. Hát azután? Robert – előre!

Őszinte híve:
Horst Mahler
(*Ford. Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János

MINDSZENTY ÉS A NYILASOK

Mindszenty József számos életrajzírója úgy állítja be, hogy az 1944 őszén a közte és a hungarista hatóságok között kialakult konfliktus bizonyítéka annak, hogy a Hungarizmus és a katolikus világnézet között ellentmondás van. Írásunk ezt a hamis beállítást igyekszik cáfolni.

A vulgarizáló baloldali propaganda 1949-ben, Mindszenty népbírósági pere idején azt harsogta, hogy a konfliktus lényege az volt, hogy a püspök megtagadta Schieberna Ferenc veszprémi főispánnak a püspöki palotába való katonai beszállásolásra vonatkozó intézkedésének teljesítését.

Emlékiratában Mindszenty viszont azt állítja, hogy letartóztatásának fő oka az 1944. október 31-i keltezésű, Szálasi Ferenchez intézett emlékirata volt, amelyben a Dunántúl harc nélküli feladására szólította fel a hungarista államvezetést, arra hivatkozva, hogy a katonai ellenállás a lakosság pusztulásával és anyagi értékek megsemmisülésével jár. Azt mondhatjuk, hogy Mindszenty és a hungarista hatóságok összetűzésének fő oka valóban az emlékiratban kifejezésre jutott álláspont volt, amely homlokegyenest ellentétben állt Magyarország hungarista kormányának katonapolitikai koncepciójával.

Szálasi Ferenc kormányának szilárd meggyőződése volt, hogy a Szovjetunió elleni harc folytatása, a Vörös Hadsereget feltartóztató, letörő és elterelő hadműveletek célja az időnyerés, amely alatt a német szövetséges elkészítheti, sorozatban legyárthatja és harcba vetheti új, nagyhatású fegyverét, amelynek segítségével a háborút győzelmesen befejezheti. E fegyver elkészülésétől Churchill és az angolszász katonai vezetők éppen úgy féltek, mint ahogy a háború kimenetelét befolyásoló hatásában a német vezetők reménykedtek.

Ugyanakkor Szálasi kormánya számára az is világos volt, hogy a bolsevizmus ideológiájának ismerete, az 1919-es tapasztalatok és a keleti, megszállt országrészből menekülő lakosság keserű tapasztalatai alapján a szovjet megszállástól semmi jó nem várható. Mindebből az az egyértelmű következtetés volt levonható, hogy ha magyar részről – Mindszenty óhajának megfelelően – feladnák harc nélkül a Dunántúlt, ezzel a lépéssel nem kímélnék meg a lakosságát a Szovjet okozta borzalmaktól: a nők tömeges megerőszakolásától, a szovjet fosztogatásoktól, és mivel a német szövetséges nem szüntetné be a maga ellenállását, nem kímélnék meg a harcoktól és az azokkal járó pusztulástól sem. Ezért Szálasi kormánya nem vette figyelembe Mindszenty memorandumát.

Annak ellenére, hogy a második világháború a tengelyhatalmak katonai vereségével végződött, a Dunántúl elszánt védelme, és általában a magyar és német további ellenállás 1944. október 15 után nem volt hiábavaló: a szovjet hadsereg feltartóztatása következtében Sztálin csapatai nem voltak képesek – Sztálin eredeti elgondolásától eltérően – egész Németországot elfoglalni, eljutni a Rajnáig (vagy esetleg az Atlanti-óceánig). Ezért kimondhatjuk, hogy történelmi távlatból szemlélve a hungarista kormány döntése, és nem Mindszenty helyzetmegítélése bizonyult helyesnek.

1944 őszén-telén és 1945 első hónapjaiban Magyarország élet-halál harcot vívott. Ebben a helyzetben a harc továbbfolytatását ellenző és ugyanakkor nagy tömegbefolyással rendelkező Mindszenty veszélyesnek tűnt a hungarista hatóságok számára. Ezért került sor 1944. november 27-én őrizetbe vételére.

December 23-ig a veszprémi törvényszéki fogházban volt elhelyezve, majd december 23-án átszállították Sopronkőhidára. Azonban – egyes történészek állításával szemben – tény, hogy Mindszenty egyetlen órát sem töltött a hírhedt sopronkőhidai fegyházban, hanem őt (és az őt önként követő kispapokat) a fegyház melletti iskolában, illetve raktárban tartották fogva 8 napig, majd akkor Várpalotai Vilmos főispán döntése alapján az Isteni Megváltó Leányai elnevezésű apácarend soproni anyaházát jelölték ki tartózkodási helyéül, ahol az apácák gondoskodhattak róla. Ezért azt mondhatjuk, hogy december 31-től Húsvétig (a szovjet csapatok bevonulásáig) háziőrizetben tartották.

Az elmondottak világosan mutatják, hogy *Mindszenty nem vallási meggyőződése, katolikus világnézete miatt, hanem téves politikai döntése következtében került összeütközésbe a „nyilasokkal”.* A Hungarizmus világnézetének megfogalmazója, Szálasi Ferenc mélyen hívő, meggyőződéses, gyakorló katolikus férfi volt, aki szóban és írásaiban is mindig hangoztatta, hogy a Hungarizmus világnézetének hármas pillére a nacionalizmus, a szocializmus és a krisztusi erkölcs. Kijelentette ismételten, hogy *hűséges fia a dogmatikai Egyháznak* (elfogad feltétel nélkül minden dogmát), de *bírálja a politikai Egyházat* (az egyház politikai gyakorlatának egyes elemeit). Békeidőben az ilyen ellentétek megmaradtak volna az elvi viták szintjén – de a Nemzet élet-halál harcában ez a politikai ellentét fájdalmas következményekkel járt…

Mindez nem csökkenti Mindszenty iránti tiszteletünket rettenthetetlen bátorságáért, amelyet később a kommunisták börtönében tanúsított, sziklaszilárd állhatatosságáért a kommunisták ellen vívott szellemi-ideológiai és erkölcsi küzdelemben. Csodáljuk heroikus kitartását a hatalmas testi és lelki szenvedések között, és későbbi életét szemlélve meggyőződéssel mondhatjuk: személyében szent járt közöttünk. De mint minden embernek, neki is megvoltak a maga szemléleti korlátai, és az iránta érzett csodálatunk és tiszteletünk nem lehet akadálya annak, hogy felismerjük: ez a szent életű, hősies lelkű férfi 1944. október 31-én politikailag súlyosan tévedett. Erre a megállapításra az IGAZSÁG tisztelete kötelez minket. Amint Arisztotelész mondta az általa nagyon tisztelt Szókrateszre vonatkozóan, akivel filozófiai kérdésekben vitában állt: „Szókratész a barátom, de még inkább barátom az igazság.”

Még két esemény ide kívánkozik Mindszenty későbbi életéből. 1946. február 5-én Nagy Ferenc kormányához fordult, hogy emberséges bánásmódot és amnesztiát kérjen a győztesek által „háborús bűnösnek” minősített személyek számára (s amint köztudott, ezek között volt Szálasi Ferenc is…). Ez a gesztus jól tükrözi nemcsak bátorságát, hanem a személyi sérelmeken felülemelkedő emberi nagyságát is…

A másik esemény – emlékiratainak tanúsága szerint – élete legnagyobb fájdalmával függ össze. VI. Pál pápa 1973. december 18-án az esztergomi érseki széket üresnek nyilvánította, vagyis megfosztotta az Egyházért mártírsorsot vállaló prímást az esztergomi érseki joghatóságától. S ekkor – 1974 elején – ugyanolyan döntést hozott lelkiismerete szerint Mindszenty József, mint három évtizeddel korábban Szálasi Ferenc: nyilvános nyilatkozatában kijelentette, hogy hű fia továbbra is a katolikus Egyháznak, de nem ért egyet a VI. Pál által irányított egyházpolitikával…

E döntés következtében nem veszítette el személyes szabadságát senki, de Szálasi Ferenc és Mindszenty József döntése mégis ugyanazon elvi alapon nyugodott: más a dogmatikai és a politikai Egyház. Hűséges lehet valaki a dogmákhoz akkor is, ha bírálja az egyházpolitikát.

A Hungarizmus világnézetének nemzetszeretete és a katolikus teológia istenszeretete között nincs, és nem is lehet ellentét, hiszen a különböző nemzetek is Isten alkotásai, és a hazaszeretetet a kegyelet erényével kapcsolatban maga Isten parancsolja. A keresztény ember jelszava ez: „Isten mindenek fölött, a Haza mindenek előtt!”

Major Tibor

KAKASTOLLASOK

Tragikus, hogy a magyar rónák álmára nem a magyar csendőr vigyáz! Hatvanegy éve lesz az idén, hogy a magyar fajta legszebbjeiből összetoborzódott világhírű magyar közbiztonsági szervezet a kommunisták áldozatává vált.

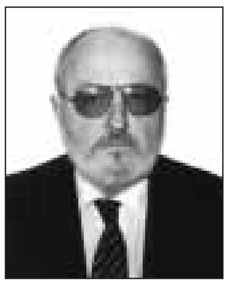
A Hungarista Mozgalom tagjait kivéve egyetlen magyar csoport avagy szervezet ellen nem lépett fel oly megsemmisítő erővel a bolsevizmus, mint a magyar csendőr ellen. A bolsevista idegen államvezetőség nagyon jól tudta, hogy sem a politikailag képzett becsületes hungarista párttaggal, sem a becsületbe és hazaszeretetbe belecsontosodott magyar csendőrrel nem tud egyezkedni és biztonsága érdekében azt ki kell irtania.

És ma sincs csendőr-testület. Hatvanegy éve, hogy a kommunista országhódítás a legszennyesebb, legaljasabb rágalmakat találja ki futószalagon a magyar csendőr ellen. Ahogy a szörnyűség napjai távolodnak tőlünk, ahogy egyre több és több öreg csendőrt hív el a Mindenható égi szolgálattételre, úgy erősödik a csendőrszellem. A magyar csendőr becsülete egyre fényesebben ragyog!

Vitéz Temesvári Endre, a magyar csendőrség egykori felügyelője és tábornoka olyan csendesen és korrekten ment el, ami egész életében tulajdonsága volt. Az összeomlás után önként ment haza, hogy megmentse régi beosztottjait a koholt vádak alól, és kevesebb dolga legyen a Markó utcai és Gyűjtőfogházbeli kommunista hóhérnak. Pedig tudta, mi vár reá, hiszen csendőr volt és felülről vigyázott, hogy makulátlan maradjon az oly igazságtalanul megrágalmazott kakastoll a csendőrkalpag mellett.

A partizánokból és ellenállókból álló siserehad fődühe a csendőrség ellen irányult. És amikor Temesvári Endre, a magyar királyi csendőrség tábornoka és felügyelője *önként* állt bírái elé, akkor nem volt szenny a Rákosi-Tildy féle Augiász-istállóban, amit elő ne vettek volna. Úgy állott bírái előtt az öreg katona, hogy a bírái nem mertek a szemébe nézni és a tárgyalás végén nem merték halálra ítélni. Majd 12 évet töltött a kommunisták börtönében.

Csendőr volt, tudta kötelességét és tudta, mivel tartozik múltjának és annak a testületnek, amely egykor az ország rendjére és biztonságára vigyázott. Most, február 14-én az otthoni szeretetnél és nagyobb szeretettel fordulunk minden, a becsülethez hű maradt magyar csendőr felé. Ma még nagyobb erővel tör fel bennünk a vágy, hogy újra a magyar csendőr kakastollas kalpagja jelképezze a magyar haza békéjét és nemzetünk biztonságát!

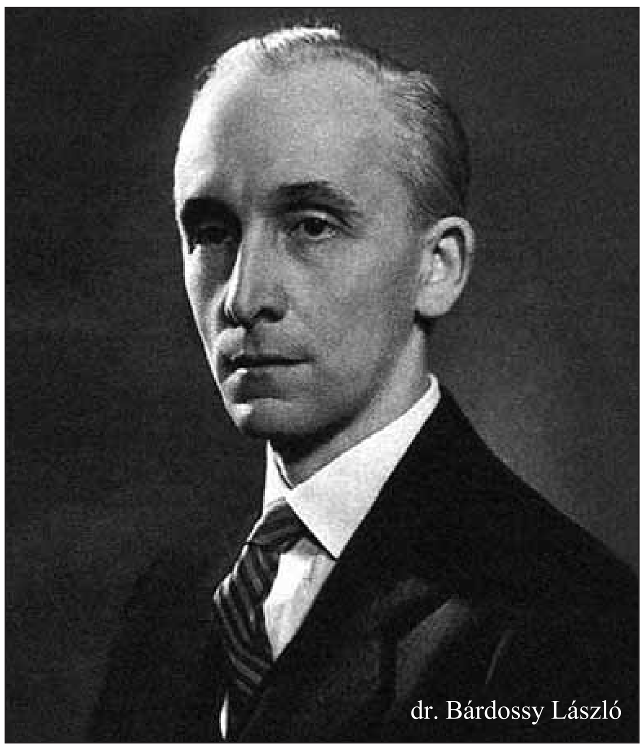
Bellák Frigyes

BÁRDOSSY LÁSZLÓ EMLÉKEZETE

115 ÉVE SZÜLETETT ÉS 60 ESZTENDEJE SZENVEDETT VÉRTANÚHALÁLT MAGYARORSZÁG EGYIK LEGRAGYOGÓBB MINISZTERELNÖKE

Dr. Bárdossy László Szombathelyen született 1890. december 10-én, római katolikus vallású kisnemesi, hivatalnoki családból. Középiskoláit a Sáros vármegyei Eperjesen és Budapesten végezte. Jogot szintén Budapesten valamint Berlinben és Párizsban hallgatott. Diplomát, illetve jogtudományi doktori oklevelet 1912-ben Budapesten szerzett. Tíz év múlva már a Külügyminisztérium Sajtóosztályát vezette és 1926-ban miniszteri osztálytanácsos kinevezést kapott. 1930-tól diplomata lett Londonban, majd 1934. október 4-től a bukaresti követséget vezette. 1941. február 4-től külügyminiszter és április 3-tól 1942. március 7-ig miniszterelnök. Szombathely képviselőtestülete 1942. május 4-én a város díszpolgárává, majd Szombathely lakossága 1944 májusában országgyűlési képviselőjévé választotta és ez utóbbi minőségében vett részt, mintegy hatvan képviselőtársával, 1944. december 1-én Sopronban a Szálasi-kormány parlamenti ülésén. 1945 márciusában Bajorországba, majd április 25-én Svájcba menekült. Az amerikaiak letartóztatták, illetve az OSS (Office of Srategic Services) 1945. október 10-én kiadta a zsidó Péter Gábor (Eisenberger Benjamin) pribékjeinek.

Bárdossy László népbírósági tárgyalása első fokon, 1945. október 29-én kezdődött, melyben zsidó volt a tanács elnöke (Major Tamás színész, filmcenzor testvére, Major Ákos), az ügyészek (Fenesi Ferenc és Szalai Sándor), a népbírák többsége. A jegyzőkönyv tanúsága szerint – az előbbiekben fölsoroltakon kívül – a nyilvános tárgyaláson részt vett, illetve a Magyar Kommunista Pártot képviselte az az Apró (Klein) Antal, aki Magyarország jelenlegi miniszterelnöke feleségének nagyapja!!! 1945. november 2-án méltóságteljesen, becsületét védve vállalta tetteit, vállalta sorsát, az elmarasztalást, de kerülte a másokra történő hivatkozást, a közös felelősség emlegetését, amely jellemes magatartása, ellentétben állott zsidó vádlói viselkedésével! (Az utolsó szó jogán elmondott beszéde, amely a magyarságnak szóló végső üzenetének is felfogható.) Bárdossy Lászlót a „Népbíróság” 1945. november 3-án „háborús és népellenes bűntettekkel” vádolva – nyilvánosság előtt végrehajtandó – kötél általi halálra ítélte. Nem fellebbezett és nem kért kegyelmet sem, azonban 1945. december 28-án sor került a másodfokra (Berend Béla kirendelt védő beadványa alapján), ahol az ítéletet megerősítették. Később a kötelet golyóra változtatták! A mocskos színjáték tovább folytatódott.

dr. Bárdossy László

Bárdossy pere és kivégzése az egész ország jóérzésű lakosságát mélyen megrendítette, szemben az „eseményre” a gettóból kiszabadult és verbuválódott, több száz fős csürhe népséggel, amely már hajnali fél hatkor a kivégzés helyszínére, a Markó utcai fogház udvarára tódult. 1946. január 10-én reggel 8 óra 25 perckor lépett színre a „népbíróság” tanácselnöke, Major Ákos és a „népügyész”. A kivégzőhelyen a felajzott tömeg gyalázkodó ordítozásba kezdett: „Pfuj! Tömeggyilkos! Uszító!” Miután a csőcselék elhallgatott, síri csöndben fölolvasták az ítéletet. Bárdossy László emelt fővel állt a kivégzőosztag előtt. Utolsó kívánságát, azt, hogy ne kössék be a szemét és ne kelljen letérdelnie, tiszteletben tartották. Elbúcsúzott a paptól, megcsókolta a feszületet, amikor egy hisztérikus hang bekiabált: „A papot is! A papot is!” A négy fogházőr fegyverének eldördülése előtt, Bárdossy László egekig kiáltott szavai bejárták a világsajtót: „Uram, szabadítsd meg Magyarországot ezektől a banditáktól!” A sortűz 1946. január 10-én reggel 8 óra 50 perckor oltotta ki Magyarország egyik legragyogóbb miniszterelnökének életét. Dr. Bárdossy László hatvan esztendeje halott.

A Bárdossy család hamvait a Szombathelyen található családi sírbolt rejti magában, ellenben a kivégzett miniszterelnök végső nyughelyét még mindig homály fedi, mert pontosan nem tudjuk, hogy meggyilkolása után hová helyezték porhüvelyét. Adja a Magyarok Istene, hogy utolsó kívánsága végre beteljesüljön!

A DICSŐSÉGES 1956-OS SZABADSÁGHARC 50 ÉVES JUBILEUMI ÉVFORDULÓJA ALKALMÁBÓL

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM TÖRTÉNELMI MEGEMLÉKEZÉST TART

a VIII. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus keretében

2006. október 13-14-15-én a Cleveland Hopkins Airport mellett lévő Mariott Inn-ben (West 150 th St) rendezi meg ezt a nagy jelentőségű jubileumi kongresszust.

AKI MAGYAR, VELÜNK TART!

Szeretettel várunk, magyar testvérünk!

Ez a kongresszus lesz a nemzeti emigráció és az elszakított területek magyarságának igazi jubileumi megemlékezése az elfelejtett hősökről. Mi nem a reformkommunistákat ünnepeljük. Azokat ünnepli a hazai kormány. Az anyaország elfelejtette a kétmilliós nemzeti emigrációt és az elszakított területek ötmilliós magyarságát, akik sohasem mondtak le hazájukról. Ez az évforduló megköveteli, hogy Koppány vezér szellemében harcoljunk azok ellen, akik rombolják a magyar öntudatot, gyalázzák nemzeti múltunkat, ellopják a nemzeti vagyont és nem hajlandók leírni az államadósságot, amit nálunk sokkal gazdagabb nemzetek is megtettek.

Ma Magyarországon mindent szabad gyalázni, ami magyar és mindent el kell vetni, ami nem a másságot szolgálja.

Az előadások az alábbi tárgyköröket foglalják magukba:

- Dr. Gutay László világhírű atomfizikus 56-os szabadságharcos jubileumi emlékbeszéde
- Aki ott volt
- Az 1956-os Szabadságharc igaz története
- Szittya, hun, avar, magyar folytonosság
- A velemi Bunker története
- Tovább harcolunk

Az előadók, kutatók Magyarországról és a világon szétszóródott magyar szakemberek soraiból kerülnek ki. A felkért előadóink között orientalisták, történészek, magánkutatók,, nyelvészek, írók, újságírók, politikusok és sokan mások vannak. Az eddig meghívott előadók névsora:

- Dr. Bakay Kornél őstörténész,
- Dr. Érdy Miklós orientalista, hun történész,
- Radics Géza őstörténész,
- Tomori Zsuzsa történész tanárnő,
- Oláh Imre rovásírás kutató.

Kedves Magyar Testvérek!

Ez a jubileumi kongresszus maximális anyagi és szellemi erőfeszítéseket követel meg tőlünk. A következő hónapok folyamán többször fogtok hallani rólunk, levélben és a Szittyakürt hasábjain. Le kell tennünk a követ, hogy nem felejtünk, nem alkuszunk meg, és akik minket elfelejtenek, azokat a történelem is elfelejti.

Hivatalosan is fel fogjuk kérni a Duna Televíziót, hogy vegyenek részt ezen a Cleveland-i Magyar Végvár jubileumi megemlékezésen. Ez az a város, ahol a magyarok politikai beállítottságuktól függetlenül eddig oly sokat áldoztak a hazáért.

A kongresszus rendezőbizottsága nevében

Molnár Lajos
elnök

Major Tibor
elnökhelyettes

TÖRÖKÖT FOGTUNK…

Egyesek számára talán már rég lerágott csontnak tűnik Törökország uniós tagságának kérdése. Ha azonban arra gondolunk, hogy Európa foga e csontba könnyen beleváshat, akkor talán érdemes újra meg újra előásni, s tovább rágódni rajta.

Számos török ismerősömmel beszélgetve azt tapasztaltam, hogy ők sokkal kritikusabban közelítik meg a kérdést, mint például mi, magyarok, a magunk tagságáét.

Sajátos mozzanat volt az uniós döntéssel kapcsolatban, hogy amíg a magyar kormány egész Európában elsőként jelentette be a török tagság feltételek nélküli támogatását, addig Ausztria kormánya volt az, aki szinte az utolsó pillanatig igyekezett megvétózni. Mi lehet az oka annak, hogy az Osztrák-Magyar monarchia két utódállama ma ennyire ellentétes álláspontot képviselt.

Történelmi emóciók hatnak tudat alatt? Egykor ugyan mi voltunk Európa védőbástyája az Oszmán Birodalommal szemben, de magányos küzdelmünkben a nyugat gyakorlatilag 150 évig cserbenhagyott bennünket. A helyzet voltaképpen csak Bécs második török ostroma idején változott. Ám addigra nemcsak sok erdélyi, hanem számos magyarországi nemes is a javuló magyar-török kapcsolatokban látta a Habsburgok nyomasztóan növekvő hatalmának ellensúlyozását.

Ezzel szemben Ausztria jelenlegi, negatív álláspontját alapvetően pragmatikus megfontolások motiválják. A kis alpesi országban a lakosság arányához képest már most is tekintélyes mennyiségű török vendégmunkás él, s ez a jövőben komoly társadalmi konfliktusok forrásává válhat. Bécsben egyelőre nem égnek éjszakánként az autók, de már itt is mutatkoznak bizonyos jelei a fokozódó etnikai feszültségeknek. És bármilyen hosszú ideig is tart Törökország EU-s integrációja, ez egyszer majd mégis újabb vendégmunkás-hullám megindulását jelentheti nyugat felé. Könnyen afféle török „cunami–szökőár" támadhat, ez pedig a gazdaságilag fejlettebb „partok" közül Ausztriát éri el elsőként…

Eltekintve attól, hogy maga az EU szerény véleményünk szerint már önmagában is leginkább egy vízfejű, óriáscsecsemőre emlékeztet, Törökország csatlakozása számos újabb, veszélyes kórokozó megjelenését okozhatja beteg szervezetében. Európában a második világháború befejezése óta a győztesek mindent megtesznek az erős nemzetállamok szétzüllesztése, illetve újjáalakulásuk meggátolása érdekében. Ezzel egyidejűleg természetszerűen szétesnek a soknemzetiségű nagy birodalmak is. A vasfüggöny lehullása után a korábbi kelet-közép európai országokban mégis újjáéledt a nacionalizmus, noha itt-ott eltorzult, soviniszta formában. A soknemzetiségű Törökországban egyre erősödik a központi hatalom. Ezzel egyidejűleg az iszlám fundamentalizmus reneszánsza figyelhető meg. E két utóbbi fejlemény komoly belpolitikai feszültségek kibontakozására utal. A török csatlakozás kapcsán tehát a következő súlyos kérdések vetődnek fel, melyeken a felelős európai politikusoknak illenék komolyan elgondolkozni:

1. Vannak-e egyáltalán, s ha igen, hol vannak Európa geográfiai határai?

2. Az európai lakosság eddig döntő többségében keresztény volt, vagy legalábbis szellemi, kulturális gyökereiben annak mondható. Megmarad-e hagyományos identitása, ha a csatlakozás után lakosságának csaknem fele iszlám vallású lesz?

3. A csatlakozással az EU külső határa Szíriával és Irakkal lesz közös, s így az Unió sem maradhat ki többé az újabb világháborúval fenyegető közel-keleti konfliktusokból.

4. Törökország NATO tag, ezen kívül az USA, Anglia, és Izrael legfontosabb katonai és stratégiai szövetségese. Ezen adottságok az EU-s tagság után alapvetően megváltoztathatják Európa eddigi közel-keleti politikáját.

5. A törvények lehetővé teszik, hogy soron kívül, gyorsan török állampolgársághoz juthassanak mindazon személyek, akik a belső-ázsiai (a törökkel rokon) népek fiai, és mohamedán vallásúak. A török tagságra számítva hamarosan hatalmas, nyomorgó tömegek bevándorlása várható, ám ők minden bizonnyal csupán „ugródeszkának" tekintik majd Törökországot, tovább vándorlásukhoz, Európa felé.

Természetesen még számtalan más probléma is felmerül, de ezekre itt és most nincs mód kitérnünk.

Egyesek fél évszázada azzal indokolták az Unió létre jöttének szükségességét, hogy ellensúlyoznunk kell az USA és Japán gazdasági hegemóniáját. Ezzel szemben a világhatalmat kezükbe kaparintó internacionális csoportok az Európai Uniót a neoliberális globalizáció kialakításához tekintik fontos eszköznek. Hogy válhatna az EU az USA ellenlábasává, ha gazdaságilag, s még szellemi értelemben is mintegy tükörképévé lett? Az antant-országok volt gyarmatairól beáramló tömegek, vendégmunkások, a genfi menekültkonvenció segítségével bevándorló tömegek, s az illegális úton, embercsempészek segítségével érkezettek együttesen, gyakorlatilag már – az USA mintájára – „jenkizálták" Európa nagyvárosait. Nem sokkal az után, hogy Törökország, bejelentette igényét az uniós tagságra, Izrael is jelezte hasonló szándékát, mondván, hogy lakosainak többsége amúgy is európai bevándorló. Maholnap a Független Államok Szövetsége, vagyis a volt Szovjetunió is csatlakozni akar és fog. Mindhárom esemény világossá teszi számunkra, hogy már csak Euro-Ázsiai Unióról lehet beszélni. Ezután hamarosan várható, hogy jelzi tagsági igényét Egyiptom, hisz a Sínai-félsziget ugyanúgy Ázsia része, ahogyan a fentebbi három ország! Afrika pedig részben már amúgy is Európa része, hiszen nem szabad megfeledkeznünk spanyol-Marokkóról sem! Az Európai Uniót rövidesen átkeresztelhetjük Euro-Afro-Ázsiai Unióra!

Ezek után már csak egyetlen reményünk marad, és sok testvéremmel együtt gyakran ezért imádkozunk:

Minderre azért nem fog sor kerülni, mert az EU szörnyszülött, beteg góleme nemsokára önmagától is darabjaira esik szét!

Tarnóczy Szabolcs

Ifj. Tompó László

ERŐTELJES ERKÖLCSI KIÁLLÁST VÁRUNK AZ EGYHÁZTÓL

Gyakori és jogos panasz, hogy a papság nem lép fel elég határozottan a liberális erkölcspusztítás ellen, azon „szép új világ" csábításaival szemben, amit a globalizmus, az EU képvisel. Tény, hogy nagyon kevés pap kiált egyértelműen nemet az abortuszra, a homoszexualitásra, a elválásra, az élettársi kapcsolatok elfogadtatására, a „nyílt házasságra", hogy nem óvják híveiket a lelki nyomorékokat népszerűsítő tévé céltudatos erkölcsi fertőzésétől, vagy a liberális iskolák nyújtotta erkölcsi nihilizmustól.

Félreértés ne essék: senki sem várhatja el egy paptól, hogy orvosi, pénzügyi, gazdasági szakember legyen! Azt azonban igen, hogy a hit és erkölcs őre legyen, hogy foggal-körömmel védje a Krisztus által rájuk bízott nyájat az erkölcsi fertőzéstől.

Papok, teológusok némaságának okát keresve visszanyúlhatunk ugyan az 1789-es francia forradalomig (amikor például Párizsban – érsek jóváhagyásával! – eltávolították egy templom oltáráról az Oltáriszentséget, és helyébe meztelen fiatal nőt emeltek, hogy hódoljanak az „ész istennőjének"!), mégis célszerűbb, ha a második Vatikáni Zsinatig (1961-1965) tekintünk vissza. A Zsinatig a papok, teológusok többsége tudta, hogy a judaizmus, a talmudizmus homlokegyenest ellenkezik nemcsak a keresztény, de bármely más vallás nyújtotta etikával is. (A Zsinatig a jezsuita rendbe például nem lehetett zsidókat felvenni!) A Zsinaton viszont megtörtént az, ami korábban elképzelhetetlen lett volna: zsidó származású papok igyekeztek komoly sikerrel eltávolítani embermilliókat Krisztustól és az Egyháztól.

Korántse gondoljuk azonban, hogy a judaizáló szellem azóta csupán liturgikus vonatkozásokban (például a régi oltárokat modernekre cserélésében, a szent ostyának a hívek kezébe adásában, a régi egyházi énekek rockzenével való helyettesítésében) mutatkozik meg! Sokkal inkább abban, hogy egyre kevesebben ismerik a hit alapigazságait. Így fordulhat elő, hogy a zsidó származású Teilhard de Chardin hatására olyan „hittankönyvekből" is tanítanak, amelyek tényként könyvelik el a darwini evolúciót – megfeledkezve arról, hogy azt Darwin halála előtt visszavonta, és nincs ma már egyetlen természettudós sem, aki eredeti formájában hinne benne, viszont egyre több, aki teljesen elutasítja.

Mérhetetlen csalódást okoz továbbá a hitüket megőrző papoknak és hívőknek, sőt felháborodást vált ki belőlük, hogy vannak vezető egyházi személyek, és pedig nem is kevesen, akik számára a nemzethez tartozás természetes érzete szinte semmit nem jelent. Ez is az erkölcsi nihilizmus következménye. Ugyanis a hívek igenis elvárják a papoktól, teológusoktól, hogy a szószéken ne általánosságokban beszéljenek (mint a Magyar Katolikus Püspöki Kar tagjai, akik nemrég nemzetünk mai állapotát sirató körlevelet adtak ki, imádkozáson túli iránymutatás nélkül), hanem mindig nevezzék nevén a gyermeket: bátran szóljanak a liberális erkölcs csődjéről és azokról az etikai értékekről, amik nélkül nincs család és nemzet.

Volt idő, amikor a magyar papok életüket adták hazánkért, mint a ferences Kapisztrán Szent János vagy a minorita Kun András. Volt aztán, aki, mint Boldog Özséb, csak magyarként akart szerzetes lenni: pálosként. Prohászka Ottokár, Bangha Béla, Tóth Tihamér vagy Ravasz László írásai, prédikációi pedig felrázták nemzetünket sokkos állapotából 1920 után. De voltak erkölcsileg feddhetetlen, ízig-vérig keresztény államférfiaink is, elég legyen csak a nyilaskeresztet nemzetünk jelképének tekintő Szent László királyra, vagy az utolsó törvényes magyar miniszterelnökre, Szálasi Ferencre utalnunk. Hol vannak ma e példaképek? Vannak ugyan a keresztény erkölcsért és a magyarság öntudatáért síkraszálló papok és lelkészek ma is (gondoljunk csak Böjthe Csabára, vagy id. és ifj. Hegedüs Lórántra, Tőkés Lászlóra), de elszomorítóan kevesen.

És mit szóljunk aztán a sok „keresztény"-nek nevezett újságról, könyvről? Az olvasó bizony kénytelen megkérdőjelezni keresztény mivoltukat. E nyomdatermékekről (íme néhány: Új Ember, Vigilia, Mérleg, Távlatok, Reformátusok Lapja, Confessio, Theologiai Szemle, Evangélikus Élet) túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy veszélyesebbek, mint a nyíltan liberális, baloldali lapok, mivel keresztények mondják azt, ami minden, csak nem az. Hemzsegnek a tartalmatlan, íztelen, mi több, hol nyíltan, hol burkoltan keresztény erkölcsi- és hitigazságokat megkérdőjelező, vagy égető erkölcsi problémákról hallgató cikkektől, amiket akár az Országos Rabbiképző Intézet tanárai is megírhatták volna.

Ősi igazság: nincs szánalmasabb, mint amikor egy népet a lelki vezetői is cserbenhagynak. A magyar népet pedig évtizedek óta hagyják cserben lelki vezetői: régebben a békepapok, ma – ami a legveszedelmesebb – a liberalizmustól megfertőződött „modern" papok, lelkészek, akik báránybőrbe bújt farkasok. Csak tőlük mentsen meg a Mindenható!

Csontos Péter

SÉRTŐ KÁLMÁN ÉS A ZSIDÓK

Sértő Kálmán, József Attila, Ady Endre: mindhárom Magyar Géniusz sorsa közös, tragikuma rokonítható. Saját fajtájával szemben kijátszva, idegen érdek mentén fel- és kihasználva elvéreztek a Herkules-i nagyságot is túlhaladó erőtől.

Egeket ostromló szárnyalásuk egyszer csak megtör, és szétzilált ideggel, szétroncsolt testtel, kiégett lélekkel az idegenek álságos csapdájába esve, amit alattomos célból állítottak elébük. Segítség, menekvés, kiút nincs! Sorsuk, akár a többi magyar sorsa (tegnap és ma) ez, betelt, az idegen ármány reánk mindenkor rontást, pusztulást hozó bűvkörében.

Mindhármuk kisiklatott életéért, holtvágányra terelt irodalmi pályájáért felelősek olyan „pártfogóik", mecénásaik, mint a Hatvany-Deutsch Lajosok, Ignotus (Veigelsberg) Hugók, Földi (Frankl) Mihályok, Osvát (Róth) Ernők és más effélék, egyazon alomból, egyazon pedigrével rendelkező másságok, akik a magyar irodalmat is fokozatosan kisajátították, tévútra állították. Ezek a mindeneket kisajátító idegenségek, idegen érdekeik szekerébe fogva végül is mindhárom magyar tehetséget a halálba hajszolták.

Hogy ki volt Sértő Kálmán, azt az őt tükröztető írásain keresztül érthetjük meg igazán. Tamási Áron szerint: „Minden madár úgy énekel, amilyen a csőre..." Sértő Kálmán magyarként, magyar módra szólott. Magyar módra dalolta el mindenkor szépségét, fájdalmát, vagy ami a 'begyét nyomta'. Ami a szívén volt, az a száján is. Kertelés nélkül mindig őszintén szólott magyar fajtájához, mindhalálig siratott, imádott paraszttestvéreihez. Nála a költői meglátás és hitvallás ez: „Szent még a kukac is, / Szent még a hangya is, / Ha védi a sorsát."

Ezért engedjék meg, hogy néhány írásának, cikkének rövid részletével ideidézzem költőtestvérünk halhatatlan lelkét, igaz szellemét.

„Öt évvel ezelőtt – írja 1938-ban –, amikor egy kiborotvált zsidó társaságában végigsétáltam a Rumbach-'sugárúton', kalauzomtól megkérdeztem, hogy ki az a sok bársonykalapos ember, akiknek lenyírt szakállából meg lehetne tömni háromszáz szalmazsákot?

– Ezek zsidók, de azért magyarok. – kaptam a feleletet.

Már akkor is kétkedve fogadtam vezetőm részéről ezt a valóban mindent elpalástolni akaró hitsorsosi megállapítást, mert én Somogyban és Baranyában nem ilyen kaftánban járó, szakállas honfiakat láttam. Lassanként meg kellett szoknom, hogy a pesti negyvenezer kocsma főnökei között alig láttam 1% keresztény tulajdonost. Mert a kocsmába is a zsidók űztek. Felöltöztettek és telegyömöszölték pénzzel a zsebemet, hogy Ady Endre sorsára juttassanak. A sors másként akarta." (Összetartás, 1938. június 5.)

„Amióta nemzetiszocialista, azaz 'nyilas' lettem, szívből, lélekből és minden idegsejtemből, azóta igen sok kellemetlenségem van az életben. Kabátkámba kapaszkodva még most is (visszahúznának) a cionista, kommunista zsidók a szélsőbaloldali sajtófront macesszel kirakott bűnös útjainak virányira, hogy ne ébresztgessem ezt a különféle politikai brómoktól az álom kátyújába ragadt magyar nemzetet.

Ám én úgy határoztam, mikor beléptem a Hungarista Mozgalomba, hogy felnyílt szemeimet és ceruzámat a legidőszerűbb mozgalom sorába állítom. Még élénk emlékezetembe van, mikor először tettem lábamat be az „Összetartás" szerkesztőségébe. Napfényes meleg nyár volt, én mégis úgy néztem ki, mint egy ázott veréb.

Elkeseredett, éhes voltam és leírhatatlanul szégyelltem magam. Pedig valójában nemigen kellett volna szégyellni magamat. Hogy én a 380 kilométeres felgyaloglásom után a szűztiszta faluból a pesti Klár Zoltánok, Buchinger Manók és hasonló arkangyalok kezébe kerültem, azon nincs mit csodálni való. Abban az időben, ha sok fojtott keserűség is volt a keresztény társadalomban, fajvédő újságnak még írmagja se volt. Úgy bekerültem a liberális körökbe, Lipótvárosba, gettóba, lokálokba és zsidó fajvédelmi lapok szerkesztőségeibe, mint Jónás a cethalba.

Sértő Kálmán

Eleinte tudatlan és roppant erős voltam, aki bírtam az erkölcsi züllés iramát. Csak később vettem észre, hogy bent vagyok hörgőtorkú légy a liberalizmus óriási pókhálójában, és ha idejében nem tudom magam ki verekedni a cethalból, illetve pókhálóból, akkor külön-külön szégyellni fogják magukat halálom után még a poraim is.

Undor, csömör jelentkezett bennem a zsidó sajtó kötelékében. Sarkon fordultam, ott hagytam az egész díszes társaságot és egyszerű közkatonának jelentkeztem az „Összetartás" szerkesztőségében...

Igen. Ott hagytam tizenöt napilapot, öt hetiújságot és hét folyóiratot, ahol annyi pénzt kerestem, amennyit akartam. Beléptem a hetenként megjelenő „Összetartás" kötelékébe egy darab igazi magyar kenyérért, mert a zsidó káoszban rettenetesen elfáradtam és a csömöröm után megtisztultam. Ma már az olvasóktól kapott levelek igazolják, hogy a legnagyobb fajvédő hetilapnál megérdemlem a kenyeret.

Hisznek bennem az olvasók, mert becsületes 'téglahordó' vagyok.

Valami leírhatatlan keserűség miatt annyira nyilas lettem, hogy néha még a bankártekintetű holdat is zsidónak nézem. Ráfogom a holdra, hogy nem felekezet, hanem faj. Mert a kihasználni akaró zsidósajtó eleinte úgy hizlalt, mint kedvenc turulmadarukat, a libát. Később ki akartak dögleszteni, mint hajdan a fránya Sors a lovat, mikor Kún László saját úrimagának kellett húzni a szekeret... Az „Összetartás" magyar feltámadást váró olvasóközönsége felismerte bennem a zsidó sajtó virányairól hazatért tékozló fiút. ..." (Összetartás, 1939. január 15.)

„Mivel a halálomat érzem, nincs előttem becsülete a pénznek, pedig ma már nem szórhatok úgy, mint, amikor a zsidó elvtársaknál dolgoztam. Huszonöt lapot, sok pénzt elhagyni az „Összetartásért", ahhoz hit, erő, lábrakapás és bűnbánat kellett."

„A libahúst úgy megutáltam közöttük, hogy inkább gyökeret ennék, mint Genor Éva a barlangban, de libahúsért többé nem tátanám ki a számat… Igaz, hogy sokat dolgoztam a zsidó lapokba, de mindig úgy is szórtam a pénzt, mint egy kapitalista, ha megbokrosodik! Ha ötszáz pengőt kerestem egy hónapban, akkor káromkodtam, szidtam a Sorsot. Nem voltam a világgal megelégedve. Azonban beláttam, hogy a zsidók pénzzel akarnak engem korán és örökre leteríteni az ifjúság szellemi porondján. Ki akartak vetkőztetni emberi mivoltomból, hitemből, magyarságomból és jobb jövőt várásból. Például megtörtént az az eset is, hogy a legszebb versemet visszaadta a zsidó szerkesztő, mert, mint volt katona, könnyezve írtam egy díszmenetről, amit a Vérmezőn láttam...

El kellett ... el kellett ... háromszor is el kellett a zsidóktól, jönnöm.

Az „Összetartáshoz" kerültem. Az kézzel fogható, hogy egy zsidó hirdetésektől mentes hetilap nem tud annyit fizetni, mint a zsidó társadalom dúsgazdag napilapjai. Nemzetiszocialistának lenni két kemény fűszer: Kitartás és Fegyelem kell!

Amint a lankadt orrú zsidók most izzasztó munkára „átképzik" magukat, én úgy képezem magam át, hogy rendes fizetésemet, mint nyilas újságíró, be tudjam osztani. A jelek azt mutatják, hogy sikerül is ez a hitbéli tervem. Ha valami nem stimmelne, akkor is megállok egyszer keményen az Úristen előtt, mert én a pénzemet a múltban a szegény testvéreimre költöttem, arra költöm ma is, s ha nem vetkőzök ki a becsületből, akkor a jövőben is." (Összetartás, 1939. január 29.)

„Életem legboldogabb napja az idei könyvnapok első napja volt, amikor a nyilasbolt könyvsátorában végre találkozhattam Szálasi Ferenc vezető testvérrel, akinek eddig ezernyi akadályok miatt nem juthattam még a közelébe sem...

Vett tőlem egy könyvet, amit reszkető kezekkel dedikáltam, mert éreztem, hogy a magyar tömegek ideáljának és az én lelkemből és minden sejtemből kitörölhetetlen ideálomnak írom a sorokat. Amikor kezet fogott velem, az ujjaim majdnem összeragadtak a szorítástól, de azt csak utólag éreztem, akkor nem. Olyan meggyőző tekintete, olyan igazságos és tiszta homloka van, hogy betegen is képes lennék követni minden poklon át. Amikor eltávozott, harmincéves létemre elfordultam és elsírtam magamat, az Isten áldását kértem minden léptére és gondolatára. A nemzet-testvérnők vigasztaltak, csitítgattak, hogy ne sírjak... Amint Szálasi testvérre a jó Isten áldását kértem, úgy kértem azt az áldást az egész mozgalomra, annak minden tagjára." (Magyarság Útja, 1941. június 6.)

Sértő Kálmán életét a már említett zsidók keserítették meg. Irodalmi pályáját, akárcsak Adyét, József Attiláét, ők siklatták félre. Mindhárman roncscsá váltan rokkantak belé – ideje korán – a nagy irodalmi felkarolásba. Zsidó „pártfogóik" karmából az útjuk betegségbe, alkoholizmusba, züllésbe fúlt, vagy öngyilkosságba torkolt. Csak erős magyar egyéniségüknek és művészi öntudatuknak köszönhető, hogy mégis maradandót, örökbecsűt alkottak a mindenkori magyarság számára.

Sértő Kálmán

ÚJÉVRE

Elment az öreg év,
Már nyomát se látni,
Friss újévbe léptünk
Szerencsét próbálni.
Szerencsét próbálni,
Szebb napokat várni,
Magyar testvérekkel
Egymásra találni...

Egy a mi szent célunk,
Sokasodni, lépni,
Jogos jogainkat
Nem sokáig kérni.
Meg vetni alapját
A nép jövőjének,
Ne potyogjon többé
Könnye a szemének...

Hosszú egy esztendő,
Akad munka benne,
Legyél messzi Isten
A segedelmünkre.
Harcolj a harcunkkal,
Mik majd nem lohadnak,
Legyen végre kedve
Élni a magyarnak...
(Összetartás, 1938. december 31.)

ÍME, A ZSIDÓ VÉGJÁTÉK

A judaizmus mélyén az egész Föld feletti zsidó hatalom uralma rejtőzik. A Haskala-ban (a Talmudot elvető felvilágosodott zsidóságnál) az uralom azt jelenti, hogy a zsidók alapítanak egy világkormányt, amelyet zsidók fognak vezetni, de a miniszteri posztokat nem kizárólag zsidók töltik be. A marxizmus és a globalista kapitalizmus ennek a hitnek kiterjesztését jelentik.

Az ortodox judaizmus szerint, amely nem veti el a Talmudot, a cél háromrétű:

1. Zion történelmi határainak megszerzése.

Az ortodox zsidóság a mai napig megosztott abban a tekintetben, hogy miként kell ennek bekövetkeznie. A legtöbb ortodox zsidó most elfogadja, hogy ők képesek erőszakkal meghódítani Ziont. Vannak bizonyos zsidók (Satmar, Neturej Karta), akik úgy gondolják, hogy ez csak antiszemitizmust okoz. Ők azt hiszik, hogy a zsidóknak elkülönülniük kell, és nem összekeveredniük a nem-zsidókkal. Mindazonáltal meggyőződésük, hogy egy nap eljön az idő a zsidók győzelme számára – de ez kizárólag isteni beavatkozással valósul meg. Adonajhoz hasonló valaki előjön a felhők közül és bejelenti az egész világ számára, hogy az ő akarata az, hogy a zsidók most megkapják a Szentföldet.

2. Edom (vagyis a kereszténység) összezúzása és Amalek népének kiirtása (erről alább bővebben).

3. A harmadik templom újjáépítése – és ez az oka annak, hogy minden feszültség az Al Aksza mecsettel kapcsolatban nyugtalanságot okoz. E terület megszerzése lesz a jelzés a 2. cél megvalósításának megkezdésére, ha ez még nincs elvégezve.

Ezzel el fog kezdődni a Noé törvénye szerint működő bíróságok felállítása a nem-zsidók feletti uralom biztosítására, és a zsidó törvények szerint működő bíróságok létesítése a zsidók feletti uralkodás végett.

Feltéve, hogy a jelenlegi cionista rezsim az ortodox judaizmushoz alkalmazkodik, politikai téren, valószínű, hogy aktív módon próbálják megvalósítani az 1, 2. és 3. célt.

A második számú cél gyökere az Amalek fajának megsemmisítését célzó parancsban van. Amalek Ézsau leszármazottja volt, és a zsidók hite szerint Ézsau az árja népek atyja. Őt Edomnak is nevezték, és azonosították a keresztény Római – és ahhoz hasonló – Birodalmakkal (Róma, Bizánc és Moszkva). Góg és Magóg küzdelmében a végső háború zsidó győzelmet hoz majd. Amaleket meg kell semmisíteni. A zsidók tisztában vannak azzal, hogy lehetetlen megállapítani, Amalek fajilag kikkel azonos, és kikkel nem. Ezért annak meghatározására, hogy kicsoda Amalek, „egyszerű" út azt a definíciót adni, hogy minden nem-zsidó, aki elutasítja a zsidó hegemóniát és Noé törvényét, Amalek. Értik ezt? Minden nem-zsidót, aki nem ért egyet a programmal, megölnek. Számukra nem elég az elkülönülés. Noé törvénye nem engedélyezi a kereszténységet. Ha Önök hisznek a kereszténységben, Amalekkel azonosak és ki vannak választva a megsemmisítésre.

Nos, tudniuk kell, hogy a legtöbb nem-vallásos zsidónak fogalma sincs erről a tanításról. Mindazonáltal minden ortodox zsidó ismeri a tanítást, és a probléma ma az, hogy az ortodox gondolkodás áll a neokonzervatívok és Ariel Saron mögött. Ezért a jelenlegi korszak fenyegető számunkra.

De a tudatlan zsidók nem boldogulnak sokkal jobban ebben a rendszerben. Újabban egy új tanítás jött létre ortodox zsidó körökben. Azt „Eruv Rav"-nak nevezik. Az ortodox zsidók hisznek a lélekvándorlásban. Ők azt tartják, hogy nem a zsidók készítették az aranyborjút (tipikus zsidó elutasítása a felelősségvállalásnak), hanem bizonyos egyiptomiak, akik zsidókkal összeházasodtak, vagy akik kijöttek Egyiptomból a zsidók kivonulásával együtt. Ezeket a színlelt zsidókat (vagyis egyiptomiakat) nevezik Eruv Rav-nak. Eruv Rav ölte meg a prófétákat – a zsidók nem tettek ilyet!

Önök felé ilyennek mutatják magukat.

A lényeg az, hogy az ortodox zsidók arra hajlanak, hogy minden zsidót, aki nem ért egyet a 3. célprogrammal, az Eruv Rav nép inkarnációjának nevezik – és így azok rászolgálnak a halálra.

Így ez megválaszolja az Önök kérdésének egy részét – mi fog történni? –: a következtetés az, hogy 1. a zsidók meg fogják ölni az összes olyan nem-zsidókat, akik nem fogadják el a zsidó törvényt, és 2. a zsidók megtámadják majd azon fajtestvéreiket, akik nem óhajtják lemészárolni az állatokat a templomban, vagy akik panaszt emelnek az 1. célprogrammal kapcsolatban.

Noé törvénye megtévesztő. A felszínen a józan ész követelménye: ne ölj: ne vágd le valamely tagját egy élő állatnak, és ne egyél belőle, amikor még él: ne légy homoszexuális: ne légy bálványimádó, ne káromold a zsidó Istent, és ezt kiterjesztve: ne szidalmazd a zsidó népet: ne lopj.

Noé törvényének valódi magyarázata a Talmud „Szanhedrin" címszava alatt található. Két szőlőszem értékű dolog ellopásáért lefejezés jár. Egy zsidó megsértéséért ugyanez. A zsidók meglophatják és megölhetik a nem-zsidókat, és ezért (a mennyei megtorláson kívül) semmilyen büntetés nem jár: ugyanakkor a legkisebb törvénysértésért ki kell végezni a nem-zsidót. Utóbbiaknak nem lehet pihenőnapja – mivel a pihenés kizárólag a zsidóknak jár, míg a gojok munkára vannak teremtve. (Gondoljunk csak napjainkra és korunkra, ahol a hétvégi pihenés és vallási, valamint az állami ünnepek is javarészt megszűntek, már csak elmúlt dolgok). Halál jár a gojoknak, ha olyan zsidó tanítást értelmeznek, amely nem része Noé törvényének. Az igazság az, hogy ez az elképzelhető legborzasztóbb diktatúra.

Érdekes pont Noé törvényének tanítása a szexualitásról. Ez sokat megmagyaráz a zsidók azon sajátságával kapcsolatban, hogy hajlamosak szennyet termelni a tömegek számára – ez már az antik korban is gyakorlatuk volt! Mivel a gojok nem alkalmasak a házasságra, illetve a szexuális erkölcsre, nincs más korlátja számukra a szexuális tevékenységnek, mint a homoszexualitás tilalma, valamint a zsidó nőkkel és az állatokkal való közösülés tilalma. Nincs engedélyezve számunkra a házasság. Ilyen tanítás mellett lehet-e csodálkozni azon, hogy a zsidók úgy gondolják: amikor mocskot termelnek, azt nyújtják, amire a gojoknak szükségük és igényük van? Ami a homoszexualitás jelenlegi reklámozását illeti: ez egyik módja annak, hogy több goj váljék alkalmassá a leölésre.

A XIX. században egy Ben Is Haj nevű, hírneves iraki rabbi néhány utasítást írt le a zsidó uralom számára. A gojok arra valók, hogy a zsidók szolgái legyenek. Nem lehet más vagyonuk, mint aminek a hitel az alapja. Minden arany és minden vagyon zsidó kezekben lesz. Minden vagyontárgyat, amelyet valaha is birtokoltunk, úgy kell tekinteni, hogy azt „kölcsönbe" kaptuk, és kamatostól vissza kell fizetnünk! Zsidó uraink számára tett szolgálatainkkal kell ezt a kamatot visszafizetnünk. A kamat természetesen mindezen évek után végtelen, ezért örökké rabszolgák leszünk! A zsidóknak semmi más munka nem a kötelességük, mint a templomi zsidó szertartásokon való részvétel. Mellékesen jegyezzük meg: érdekes, hogy Ben Is Haj kapcsolatban volt a Grand Orient páholy vezetőjével, az Alliance Israelite alapítójával és a Francia Köztársaság zsarnokával, Adolphe Crémieux-val, aki a fő gyanúsított a Jegyzőkönyvek szerzőségével kapcsolatban. Számos párhuzam található a Jegyzőkönyvek és Ben Is Haj írásai között. Mivel az ő könyveit zsidó kiadók tették közzé, itt szó sem lehet hamisításról.

Talán van magyarázat a fajkeveredés pártolására is. A Zohar szerint a fekete ember azért lett teremtve, hogy szolgája legyen a nem-zsidó fehér és ázsiai embereknek. A nem-zsidó fehérek és ázsiaiak pedig arra, hogy a zsidókat szolgálják. Így minél több színes bőrű embert hoznak létre, annál több lehető legalacsonyabb rendű rabszolga áll a rendelkezésükre.

Visszatérve Amalek témájára: a modern fő célpont Oroszországban van. A rosszat jelölő szó a héberben a „rasha". Moszkvát a harmadik Rómának is tekintik.

A zsidók gyűlölete az oroszok iránt nem ismer határt.

A zsidókérdés terjedelmének megértésére ajánlott olvasmány: Ben Is Haj művei.

Egy divatos regény címe: Samson's Lion (Sámson oroszlánja). Ez zsidó fantáziaregény egy zsidó hatalomátvételről. Ez az általam ismert legjobb példája a modern cionista lelkiségnek. Ha valami is már megvalósult abból, amire ez a könyv utal, a terv megvalósítása nagyon előrehaladt.

http://noahide.com/finalwar.htm

Ez a website, noha valamennyire elavult, nagyon fontos. A szélsőséges zsidó Habad-csoport készítette, amely rendkívül befolyásos Washingtonban. Ha Önök vissza tudnak emlékezni arra a borzalmas fényképre, amelyen Bush tiszteleg az izraeli zászló előtt: nos, ez az esemény a Habad tiszteletére adott bankett volt. A website nyíltan felhív egy zsidó forradalomra és a Noahide-kód létrehozására.

http://www.thirtysix.org

Ez a website nehezen olvasható annak számára, aki nem szokott hozzá a jiddis/héber beszédhez. A websiteon el van rejtve a Jegyzőkönyvek valódiságának bizonyítéka. A terv a XIII. században jött létre. E website szerint feltehetőleg a megvalósulás a legközelebbi 30 év alatt meg fog valósulni. Mi a végső fázisban vagyunk. Az Eruv Rav-re vonatkozó bizonyos értelmezések itt is találhatók.

Befejezésül, úgy gondolom, hogy vészesen közel vagyunk a végjátékhoz. Ők az alapozást nagyon jól elvégezték, és a csordanép nem tanulta meg, hogy a tévének van egy kikapcsoló gombja. A zsidóknak bizonyos mértékig sikerük lesz, pontosan úgy, ahogy az első és második világháborúban sikerült népünk millióinak halálát okozni. Úgy gondolom, hogy életünk folyamán megláthatjuk az ellenzék megsemmisítésére irányuló próbálkozásukat.

Mit tehetünk? Szükségünk van erőteljes propagandára ennek a behemótnak a megállítására. A propagandát kettős szinten kell kifejteni: a csordaember lelkiségének szintjén és a gondolkodó fehér ember nívóján. Vissza kell szereznünk a médiát. Az egyedüli válasz az, ha kivesszük a médiát az esküdt ellenségeink kezéből. Bármilyen őrülten is hangozhat, az is segítene, ha felvilágosítanánk a zsidókat arról, hogy ők a cionisták terveinek támogatói. Legtöbbjük nem is sejtik, hogy mi van folyamatban – de még mindig szilárdan tartja magát minden zsidóban az a nézet, hogy egyetlen fajtestvérüket sem szabad megbírálniuk. „Nektek nem szabad fecsegni a gojok között." Ez a „parancs" és ennek elfajulása a lényege minden zsidó borzalomnak. Ameddig a zsidók megtartják ezt a parancsot – és a legtöbb zsidó számára ez az egyedüli parancs, amelyet megtart – a zsidó parazita faj marad. A történelem folyamán zsidók megöltek más zsidókat, akik megkísérelték kiigazítani a zsidó tévedéseket. Ez az, ami a zsidók helyzetét reménytelenné teszi. Ennek az egy parancsnak a borzalmasságát kell hangsúlyozni a zsidókérdés minden megvitatása során. A sors iróniája, hogy ha a zsidók elnyerik a hatalmat, amelyre vágyva vágynak, úgy gondolom, a zsidó nép nevetséges belviszályai végül e hatalom összeomlását okozzák. A probléma az, hogy közben megkísérlik kiirtani legjobbjainkat, és ezért kell mindent megtennünk, amire csak képesek vagyunk, hogy megállítsuk ezt. A média visszaszerzése a válasz.

www.stormfront.org

(*Ford.: Tudós-Takács János*)

Ismeretlen költő verse

ARC NÉLKÜLI HATALOM

Nem mondom, hogy a muhi vész a mai napig bánt még,
Nem mondom, hogy Mohács alatt lehetett volna másként,
Nem mondom, hogy Trianonban eltemettek, s ez zavar,
Csak azt mondom, ha még kérded; elfogy itthon a magyar.

Kolóniák, bandák, klikkek; réges-régen nincs egység,
Ma már sajnos az a helyzet: a magyar a kisebbség.
Ázsiai, afrikai kolonc húzza a nyakunk,
Mintha nélkülük nem volna úgyis épp elég bajunk.

Sötétarcú, segélykérő, rabló-gyilkos söpredék,
Rasszistának mond akkor is, amikor tőrt döf beléd,
És a másik, a hatalmas, ki nem megöl; leigáz,
Fehér bőrű, mint te magad, álcájára jól vigyáz.

Sok a kétely, sok a métely, a lényegre ki figyel?
Senkiházi askenázi mosolyog, hogy nincs hitel.
Ha nincs pénzed, reád tapos, vérében a durvaság,
Az alázat, ha hajbókolsz, mint a bilincs, húsba vág.

Szavaikra egymást marjuk, ebben látnak jó tréfát,
Fehér arcú, sötét lelkű, körülmetélt próféták.
Érzem, hogy a hurok lassan megszorul a nyakamon,
Módszeresen elpusztít egy arc nélküli hatalom.

Dr. William Pierce

CION BÖLCSEINEK JEGYZŐKÖNYVEI 1999-BEN

AZ ÚJ PROTOKOLLOK

Cion bölcseinek jegyzőkönyveinek 1999-es változata körülbelül így nézne ki:

Üdvözlöm önöket, Cion bölcstársai!

Boldogan jelenthetem ma, hogy a gyűlölt gójok elsöprésére kialakított tervünk keresztülvitele és maradék gazdagságuk elrablása mára gyakorlatilag teljesült. Már csak néhány kicsiséget kell elintéznünk és akkor az a harc, amelyet a különböző nemzetek mocskos gójai, a világ nem-zsidó népei ellen évezredek óta vívunk, végre győzedelmes lesz, és végre mindent elpusztíthatunk, amit alkottak, ahogy Jahve, törzsünk Istene megparancsolta nekünk.

Mindenütt uralkodunk a színfalak mögött, olyan bábokkal, akik teljesen a kezünkben vannak. Oroszországban ahol oly sokáig ellenálltak nekünk, ahol az egyszerű polgárok mindig gyűlöltek bennünket mint kizsákmányolókat, uzsorásokat, adószedőket és kocsmárosokat, mint lányaik és nővéreik édes húsával kereskedőket, és ahol az arisztokraták bennünket mint bajkeverőket és bomlasztókat gyűlöltek, ahol az országnak csak bizonyos részein telepedhettünk meg, hogy ne tudjuk az egész népet kizsákmányolni. Oroszországban, szeretett – időközben elhalálozott – Cion bölcstársunk, Marx Károlynak a tanait használtuk fel arra, hogy az orosz népet megosszuk és kezükbe kaparintsuk a hatalmat, ahol az máig is megmaradt. Lemészároltuk a cárt és családját, mint gój vágómarhákat. Az egyszerű emberek segítségével lemészároltuk az orosz arisztokráciát és elvettük vagyonukat.

Azután a közemberek jöttek sorra. Lemészároltuk vezetőiket, íróikat és tanítóikat, képzett embereiket és tisztjeiket, hogy azok ne fordíthassák őket ellenünk, majd az egyszerű embereket kezdtük lemészárolni, a parasztokat és a munkásokat, először milliószámra aztán tízmillió számra munkatáborokban és haláltáborokban, mindenütt Oroszország területén. És legtöbbjük nem értette, hogy mi történik vele. Egyiküket, aki keresztény papnak tanult, korrumpáltuk és szövetségesünkké tettük. Sztálin volt a neve. Később, mint a fáraó József idején, Sztálin megpróbált föllázadni ellenünk, de egyik asszonyunk orvos volt és megmérgezte, mielőtt kárt okozhatott volna nekünk.

Mikor az a rendszer, amely a megboldogult bölcstársunk, Marx elméletén alapul, elvéreztette az orosz népet, egy ‘privatizációs’ rendszert hoztunk létre, amely a maradék vagyont, amely a kormány tulajdona volt, kezünkbe játszotta át. Gázuk és olajuk, erdeik és faiparuk, bányáik és gyáraik, különösen pedig tévéadóik most a mi tulajdonunkban vannak és mi kapitalistákként tevékenykedünk. Ma egy iszákos, beteg, öreg orosz bohóc, Borisz Jelcin az oroszok névleges vezetője, de népünk egy fia, Borisz Abramovics Berezovszki mondja meg neki, hogy mi a teendője és szorosan ellenőrzi megvesztegetéssel.

Angliában, ahonnan 700 éve a király mindannyiunkat kiutasított, mint kizsákmányolókat és bajkeverőket, most egy másik bábunk van, Tony Blair, aki névlegesen kormányozza Angliát, de úgy mint Jelcin, teljesen ellenőrzésünk alatt. Népünk egy fia, Michael Levy finanszírozza választási hadjáratát és ellenőrzi gazdasági ügyeit. Másik emberünk, Jack Straw irányítja belpolitikáját.

Amerika a legnagyszerűbb példa sikerünkre. Mint Angliában és Oroszországban, Amerikában is egy teljesen korrupt gój politikust ültettünk a névleges hatalmi székbe, és körülvettük saját embereinkkel, akik a tényleges hatalom birtokosai. E pillanatban embereink irányítják az Államhivatalt (State Department), a hadügyminisztériumot, a szövetségi bankot, a kincstárat. Amikor embereink egyike, Robert Rubin nemrég visszalépett a kincstár főtitkára pozíciójából, egyszerűen egy másik emberünket, Lawrence Summerst tettük abba a beosztásba. Clinton csak olyan embereket nevez ki az amerikai kormány fő hivatalaiba, legyen az az alkotmánybíróság vagy saját minisztertanácsa, akiket mi javaslunk neki, és a szenátus teljesen korrupt politikusai nem merik senki kinevezését megakadályozni, akit mi javaslunk, különben rájuk akasztjuk az ‘antiszemita’ jelzőt.

Szinte teljesen ellenőrzésünk alatt tartjuk az amerikai oktatási rendszert, az óvodától az egyetemig. Semmilyen eszme vagy tény nem tanítható jóváhagyásunk, a politikai korrektség pecsétje nélkül. Lehetetlenné tettük az amerikai egyetemeken, hogy bárki is ellentmondjon valamelyik állításunknak, függetlenül attól, hogy az mennyire abszurd, például az, hogy mi történt velünk a második világháború alatt. Most az amerikai kormány, éppúgy, mint minden európai kormány, ‘jóvátételt’ fizet nekünk, mert nem tett eleget értünk a háború alatt.

Sikerült korrumpálnunk és uralmunk alá vonni Amerika művészetét, zenéjét és irodalmát. A degeneráltságot az amerikai kultúra próbakövévé tettük. A kiállítótermek a mi tulajdonunk és mi állítjuk föl a normákat a festészet és szobrászat terén. Amerikaiak sorban állnak és belépődíjat fizetnek, hogy egy ‘művészeti alkotást’ láthassanak, amely állati trágyát ábrázol, egy néger nő durva arcát, és erről azt mondjuk nekik, hogy ez a Szűz Máriájuk. Olvassák a romlott, hitvány regényeket, amelyeket tőlünk kapnak és azt hiszik, hogy ez ‘irodalom’. Gyerekeik néger ritmusokat hallgatnak és néger ‘rap’ dalocskákat énekelnek, mert könnyűzenei iparuk is a mi irányításunk alatt áll.

Amerikai sikerünk két dolog következménye: a tömegtájékoztatás és a szórakozás irányítása, amelyeken keresztül a tömegek eszméit és viselkedését irányítjuk. A másik a tömegdemokrácia rendszere, ami biztosítja, hogy a tömegek szavazata ellenőrzésünk alatt meghatározza, hogy mely névleges politikusok alkotják az amerikai kormányt. A 19. század vége óta gyűjtjük kezünkbe a tömegtájékoztatás eszközeit. Akkoriban sokan közülünk, amikor kiszálltunk az Orosz- vagy Lengyelországból jövő hajóról, rongygyűjtők és szatócsok voltak, de mihelyt egy gój újság anyagi nehézségekkel nézett szembe, készek voltunk erőink egyesítésével megvenni azt, hogy azontúl a mi embereink kezében legyen.

Az 1920-as években, amikor a rádió lett a meggyőzés hatalmas eszköze, elkezdtük a rádióállomásokat fölvásárolni és hálózatokat állítottunk fel. Ugyanakkor vettük észre a filmiparban rejlő lehetőségeket is, és elkezdtünk Hollywoodba költözni. Egyesült erővel minden gój filmmágnást megvettünk Walt Disney kivételével. Meg kellett várnunk a halálát ahhoz, hogy az irányítást átvegyük a filmgyára fölött, de ezután kezünkben volt az egész filmipar.

A második világháború után, amikor a televízió lett a leghatalmasabb tömegmeggyőzés eszköze, készek voltunk az oda való bevonulásra és a kezdetektől domináljuk a televíziót. Ma egy film sem készíthető és egy tévéprogram sem sugározható Amerikában a mi beleegyezésünk nélkül. Csak néhány független kereskedelmi rövidhullámú rádióállomás és tucatnyi könyv- és lapkiadó nem áll ellenőrzésünk alatt. De az amerikai tömegek legnagyobb része sohasem hall vagy lát olyasmit, amit mi nem hagyunk jóvá, mert attól félnek, hogy az ‘gyűlöletet’ terjeszt.

Természetesen ott van a kellemetlen Internet, amelyet még nem irányítunk, de rohamosan haladunk abba az irányba, hogy azt is kezünk közé kaparintsuk. Hamarosan meghozzák politikus bábjaink a ‘gyűlöletbeszéd’ törvényt, hasonlót ahhoz, amelynek meghozását Európában sikeresen keresztülvittük, úgyhogy az interneten sem mondhat senki olyasmit, amit nem hagytunk jóvá. A tévénéző választók nem fogják kifogásolni, mert azt mondjuk nekik, hogy az új törvény megvédi őket a terrorizmustól. Akkorra elérjük az amerikai lakosság lefegyverzését is. És akkor, Cion bölcstársai, azt tehetjük velük, amit az orosz néppel tettünk. A tévé hatalmunkkal rávesszük őket, hogy megszavazzák saját lemészárlásukat.

Éljen sokáig a tömegmédia! Éljen sokáig a demokrácia! Éljen sokáig Cion győzelmes hatalma!

(National Vanguard USA)

EMLÉKEZZÜNK!

Ötvennyolc évvel ezelőtt, 1948. december 26-án,
Karácsony másnapján
Mindszenty József
bíborost, hercegprímást
az esztergomi érseki palotában
az ÁVH letartóztatta.

Az iskolák államosítása napján, 1948. június 18-án, negyed óráig szóltak a harangok az ország összes templomában. A Püspöki Kar Mindszenty József hercegprímással az élen heves tiltakozást jelentett be a kormánynál és a demokrácia, valamint a tanszabadság nevében a törvény visszavonását követelte. Ekkor határozta el a kormány a „felszabadítók” parancsára az ellenállás vezérének, Mindszenty József hercegprímásnak letartóztatását, akit brutális testi-lelki kínzások után halálra ítéltek.

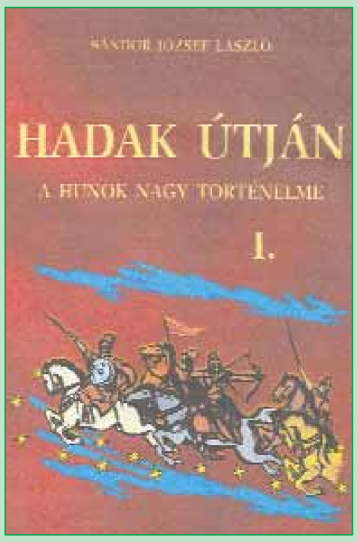
A kirakatper és az ítélet az egész művelt világ megdöbbenését és tiltakozását váltotta ki. Ezért a kommunisták a hercegprímás halálos ítéletét életfogytiglani börtönbüntetésre átváltoztatták. A hercegprímás letartóztatására első pillanatától egészen az 1956-os szabadságharc alkalmával történt szabadulásáig magánzárkában tartották.

Mindszenty József bíboros-hercegprímás letartóztatásának ötvennyolcadik gyászos emlékű évfordulóján a Hungária Szabadságharcos Mozgalom babérkoszorúval ékesítette a hercegprímás Cleveland-ben (Ohio) lévő emlékszobrát, így emlékezve az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc legnagyobb történelmi személyiségére!

ÚJRA MEGJELENT
A 4000 ÉVES CSODÁLATOS HUN TÖRTÉNELEM KÉT KÖTETES TANULMÁNYA!

Sándor József László szülővárosában, Székelyudvarhelyen él és alkotta meg jó három évtizednyi kutatómunka után élete nagy művét, a HADAK ÚTJÁN című, a hunok nagy össz-történelmét tárgyaló könyvét. Ez a tanulmány 2001 decemberében jelent meg először könyv formájában a nemzeti emigráció és a Szittyakürt olvasótáborának támogatásával.

Dr. Érdy Miklós orientalista és hun történész írt könyvismertetésében, így jellemzi a szerző könyvét: „Az 1980-as évek végén készült el a nagy munka. A történelem folyását oly érdekesen szövegezi, hogy az ember szinte repül át a sorokon, és izgatottan várja az eddig ismeretlen, vagy korábban csak száraz adatokból részben is-mert események felvillantását és pergését. Azt láttam, hogy az író szigorúan követi az ismert történelmi mérföldköveket. Bár nem a tudományos formát és a szokásos lábjegyzetelést választja, gyakran tárgyalja a kínai és más források mondanivalóját, elemezve azok ellentmondásait. Ilyenkor vizsgálja, hogy melyik forrás beszámolója követi pontosabban a történelem folyását s így valószínűbb. A munka fő érdemének azt tartom, hogy mint említettem, követi a történelmi mérföldköveket. Nyilván vannak olyan

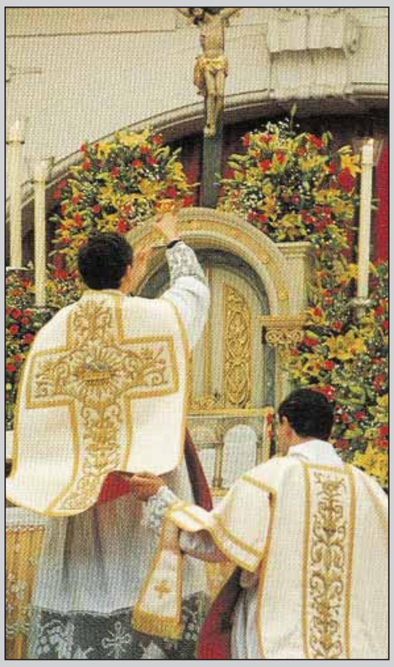
részletek, amelyekről a forrás nem számolt be. Ezért szerencse az olvasó számára, hogy egy ember, akiben oly mélyen átérlelődött a teljes hun történelem ismerete, logikai pótlást végez, majd folytatja az ismert dátumú történelmi eseményekkel. Egy barátom úgy jellemezte, hogy a két dimenzióban ismert történeti képet Sándor három dimenzióban láttatja."

A szerző írja: „Minden népnek a múltja képezi az alapot, a múltra épül a jövő, s amely népnek nincs múltja, nem lesz jövője sem. Nekünk magyaroknak hatalmas és dicső múltunk van, nem vagyunk rászorulva, hogy múltat találjunk ki, vagy múltat lopkodjunk össze magunknak. Amelyik nép elfelejti saját történelmét, azt a népet elfelejti a történelem."

KÖNYVRENDELÉS

A két kötet ára 60 USA Dollár.
Ez az összeg magában foglalja a pénzátutalási és postaköltséget.
A pénzt küldjék egyenesen Dr. Érdy Miklós címére, aki le fogja bonyolítani az USA és kanadai megrendeléseket.

Dr. Érdy Miklós
6050 Boulevard East
West New York
New Jersey 07093

MEGHÍVÓ
HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 30 USA. dollár, Magyarországon 2000 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: ....

Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....

Zip code:......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: .... Telefonszám: ....

Irányítószám: .... Város ....

Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék:

szittyakurt@yahoo.com

A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 2.25 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt" névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.

ISSN 1215-5489